Akbaba

«Bağımsız Milletvekili Yılanlıoğlu partileri bir dostluk anlaşması ile bağladı.»
— Gazeteler —

Engerek düğümü

BÜYÜK YAZ ÇEKİLİŞİNDE

40 APARTMAN DAİRESİ

YUVANIZDA MESUT OLUNUZ

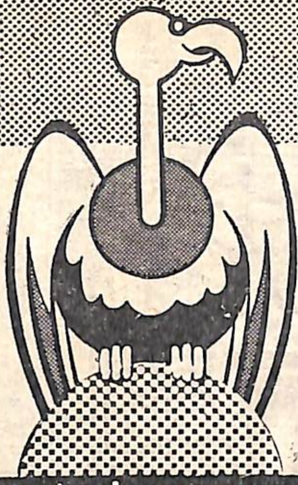
TÜRKİYE

BANKASI

(Faal: 2211—67)

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Nimet Arzık, Necdet Rüştü, Şemsi Belli, Salâhattin Kutlu, Burhan Esen, Kenan Akıncı, Reşit Aşçıoğlu, Vedat Saygel.

ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vâ - Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç, Kudret Sinan.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Mim Uykusuz, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ, Mıstık,

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası

Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10 Daire : 3.
Telefon : 22 18 11

İLAN FİATI :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

16 Nisan 1964
Cilt : 6 — Sayı : 16
YIL : 42

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Rum vatandaşlarımıza!

ACABA gazete almıyor, dergi okumuyor, radyo dinlemiyor musunuz vatandaşlarım?.. Hayır, hayır, Türkçe gazetelerden, Türkçe dergilerden vazgeçtim. Amerikan basınını, İngiliz basınını, Alman basınını gözden geçiriniz, yeter...

Geçen haftaki Revue'de sahifeler cesetlerle doluydu. Kanı boğazından akan ihtiyar cesetler, hâlâ silkinip kalkacakmış gibi bakan genç cesetler... Bir yabancı derginin beyaz kâğıtlariyle kefenlenen bu insanlar bizim kardeşlerimizdi, Kıbrıs'lı Türk'lerdi!

Her gün ya bir İngiliz, ya bir Amerikan gazetesinde ağlıyan bir dulun, döğünen bir babanın resmini bulabilirsiniz.

Ne oldu sizlere Rum vatandaşlarım? Gözlerinize, bir kırlangıç gagasının çekip atamıyacağı kalın bir gaflet perdesi mi indi? Kulaklarınızın bütün işitme telleri mi koptu? Yüreklerinizi bir anda kireçlenerek taş mı kesildi? Görmüyor, işitmiyor, duymuyor musunuz bu ölüm çığlıklarını?..

Ne mi yapabilirsiniz?.. Gönüllü toplayıp Ada Türklerinin imdadına koşacak değilsiniz elbet... Ama, düşünen başlarınız yok mu sizin?.. Kalem tutan elleriniz yok mu sizin?.. İsyanınızı haykıracak ağızlarınız yok mu sizin?

Yunanistan'da papazların, öğretmenlerin başa geçerek, sokağı nasıl peşlerinden sürüklediklerini gazetelerde görmüyor musunuz?

Bizim ağır başlı, efendi tahammülümüz karşısında siz ne yapıyorsunuz?.. Ne yapıyor sizin aydın yazarlarınız? Ne yapıyor uyanık din adamlarınız? Ne yapıyor sayın öğretmenleriniz?.. Hani, hukukta, hekimlikte, sanatta ün yapmış avukatlarınız, doktorlarınız, mimarlarınız?..

Sizin bu donmuş sükûtunuz karşısında, bizim yaralı yüreklerimizden damlıyan kanların, bir gün kıvılcım olacağını, ateş olacağını, alev olacağını hiç mi düşünmüyorsunuz yoksa?

Yok, yok.. Bu kıvılcımlar, bu ateşler, bu alevler, koruyucu devlet gücünü aşan kaba bir öfke, hoyrat bir öfke olamaz. Ama, gönüllerimizdeki — Fatih'ten miras — o cömert vatandaşlık sevgisini yakıp kül eden bir gazap cehennemi olabilir!

Sizler ki, İsa'nın çocuklarısınız ve İsa dini ki, yalnız «Sevgi» telkin eder, bu mudur onun ümmetine gösterdiği yol?..

Patriğiniz sayın Athenagoras'ı düşünüyorum: Uzun ve heybetli çapı, beyaz ve muhteşem sakalıyla düzenliyeceğiniz bir lânetleme yürüyüşünün başına ne kadar yakışır değil mi?

Böyle bir meydan toplantısında, yalnız Kıbrıs Rum'larının barbarlıklarını suçlamakla kalmıyacak, bir yalanı, bir iftirayı da reddedeceksiniz.

Ünlü Fransız gazetesi Le Monde'da, satılmış bir kalem, İstanbul Rum'larının korku içinde bunaldıklarını, evlerine sindiklerini, Türklerin estirdikleri dehşet havası içinde işlerinden uzaklaştıklarını yazdı... Size soruyorum vatandaşlar: Öyle mi?.. Doğru mu?..

Hangi terzi, hangi bakkal, hangi kunduracı, hangi garson, hangi tüccar, hangi pastacı, hangi meyhaneci, hangi fabrikatör, hangi, hangi vatandaş Rum böyle bir baskının ürpertisi içindedir?

Niçin susuyorsunuz?.. Sizlerin, bu alçak iftira karşısında duygusuz sükûtunuz, öfkesiz sükûtunuz, bu yalana katılmaktan, bu yalanı benimsemekten başka anlama gelir mi?

Hanginiz kanunların önünde benimle eşit değilsiniz?.. Hangi Rum vatandaş benden daha az hür?.. Bu vatanın hangi nimetini, çabamız ölçüsünde, beraber paylaşmıyoruz?.. Özel vergi kanunları mı var sizlere karşı?.. Eğitim ve öğretimde çocuklarınız sinsi bir baskı altında mı eziliyor?.. Boğaz kıyıları, Ada çamları, Florya kumsalları sizler için yasak bölge mi?.. Kiliselerinizin çanlarına mı ot tıkadık?.. Yoksa Rumca'yı, gizli bir fısıltı ile yalnız evlerinizde mi konuşabiliyorsunuz?.. Ne, ne, ne?.

Susuyorsunuz... İki damla yaş arkasından bakan gözlerimiz bu dilsiz yüzlerde dudakların kımıldamasını bekliyor... Susuyorsunuz!

Demek aramızda, vatandaşlığın temel şartı olan «Kader birliği» yok! Demek beraber gülmiyeceğiz, beraber ağlamıyacağız!

O zaman, vatandaşlık haklarından faydalanarak, bu topraklarda belki yine yaşarsınız. Ama, isimleri nüfus dairelerinin tozlu defterlerinde yazılı «Kütük vatandaşı» olarak... Hiç biriniz, hiç birimizin gönlünde kendinizi aramayınız.

Yusuf Ziya ORTAÇ

TEŞEKKÜRLERİM

Bir ayı aşan hastalığım, yine sayısız dostları, ödenmez sevgileriyle baş ucumda topladı. Sayın Valimiz Niyazi Akı, yiğit generalimiz Faruk Güventürk beni arıyanların başındadır.

Kırk yıllık dost, büyük doktorumuz Ekrem Şerif Egeli ve bir gün bile beni yalnız bırakmıyan Profesör Doktor Rauf Saygın unutamıyacağım dostlardır.

Yüzlerini görmediğim, seslerini duymadığım okurlarımdan evime ve Akbaba'ya gelen telgrafları, telefonları, mektupları, meslek hayatımın en mutlu armağanları olarak kalbimde taşıyacağım.

Bizi, ailesinin bir parçası sayan benzersiz insan Kâzım Taşkent'e ve eşi sayın Ayşe Taşkent'e, teşekkür için konuştuğumuz dilin dışında, bir gönül dili lâzım.

Bu bir ay içinde Akbaba'da boş bıraktığım sahifeyi güzel imzalarının ışığıyla dolduran sevgili dostlarım İlhan Selçuk'a, Çetin Altan'a, Aziz Nesin'e teşekkürlerim büyüktür.

Y. Z. O.

Kıbrısta kurban!

MECCANİ HACILAR

ADNAN VELİ

HASAN Hüseyin, soluk soluğa Ebûzer'in kahvesinden içeri girdi, etrafına bakındı, dipteki masada oturan Osman ağaya doğru yürüdü. Ağa, bir ayağını altına almış, bir elinde çay kadehini tutuyor, öbür eliyle de, usul usul tesbih çekiyordu. Buna, tesbih çekmek yerine tesbihle oynuyor demek, daha uygun düşerdi. Hasan Hüseyin'i görünce gülümsedi. Öteki, bir temenna edip masaya sokuldu:

— Selâmünaleyküm Osman dayı, dedi. Gaderimize eyi rasladı. İşler halloldu.

— Gel bakalım, otur şuraya, dedi. Sen bi işe burnunu sokan da, o iş olmasın olur mu?.. Ne deyi kâfir dimişler sana?.. Helbet bi sebebi var ki, dimişler.. Ne oldu, nasıl oldu, neler gonuştun, ağnat bahalım..

— Niyaziiiii!.. Len Niyazi!.. Bi çay demle bana.. Bak şincik ağnatıyım dayı!.. Gasabaya varıncak, dosdoğru acentenin müdürüynen gonuşmaya gettim. Bunların gumpanyası, Kâbe'ye üç dene yaylı otobos yolluyomuş.. Emme otobosların ücü de naylon.. Otobosun içinde ayıptır söylemesi, yüz lümeresi var, tohturu var, vaaz hocası var, gusulhanesi var, aptes almıya musluğu var, yatağını torbanı yerleştirmiye anbarı var. Hem de Hac'ın, birinci gününe yetiştiriyor herkeşi..

— Yaniya, o iş halloldu disene..

— Ben siftah didim sana.. O işin olmıyacak bi yanı yoğudu zâten..

— Pekey.. Şincik nitcez?.. Bu işin bi pilânını yapalım..

— Osman Dayı, Allahını seversen pilân dime bana.. Pilân lâfını duyuncak, sinirlerimin dibine kehle sarıyor.

— Şu ite bah, şu ite.. Yaniya ki, hacılığımızın önünü, ardını tasarlıyalım dimiye gonuşuyom.

— Ha, onu gonuşalım. Şincik posoport cumartesiye hazır..

— Evi.. Dolar parasını nitcez?..

— Hökümattan ikiyüz sana, iki yüz bana, dolar alcez didik ya..

— Orası öyle. Ziyadesini nasıl bulcez?..

— Haaaa, onu diyon.. Dayıcığım, pek cebelsen vallaha.. Esas bana niye kâfir didiklerini biliyon mu sen?..

— Ağnat bahalım..

— Olmayacak işi olur yaparım da, ondan..

— Bilirim deyyus.. Sen istesen, Edalet'i de iktidara getirin..

— Ecele itme.. Bi yılımız daha var.. Bi yıl sonra yanıma gel..

— Ağnat bahalım, dolar parasını nitcez?..

— Ecemi gibi gonuşuyon.. Rüstem'inen ağnaştık.. Şincik biz burdan, dolar başına onüç gayme vircez.. Yaniya Türk lirasının onüçü, dolar lirasının bi tekine bedel geliyor.. Beş yüz dolar için altıbin beşyüz Türk lirası vircez.. Rüstem'e vircez.. Rüstem altıbin beşyüzü alıncak, defterinden bi yaprak kâhat koparcek.. Kâhatı orta yerinden yırtıp yarısını bize vircek.. Yarısını zarfa goyup Beyrut'taki Ohannes'e göndercek.. Biz Beyrut'a varıp da Ohannesi bulunceк, cebimizdeki yırtık kâhat vardı ya?..

— Vardı..

— Hah.. O kâhatı Ohannes'e vircez.. Ohannes kâhatın öbür yarısını da, mektubunan almıştı ya?..

— Almışıdı..

— Tamaaaaam.. Mektuptan çıkan yarım kâhatınan, bizim getirdiğimiz yarım kâhatı garşı garşıya goyuncek, kâhatın yırtık yerleri birbirine denk düştü müdü, parola yerini bulur..

— Duuuuuur!.. Ecele itmeyelim.. Varıp Ohannes'i bulduk. Eğerkim Ohannes, ben sizi tanımam, dirse, nitcez?..

— Osman Dayı, gaçakçı milleti namuslu olur. Öyle iş yapmaz.. Yüreğini selbes dut..

— Pekey.. Sana güveniyom ben.. Ayakbastı parasını da dolarınan mı vircez?..

— He ye..

— Öyleysem, güğüm işini ağnat şincik.

— Haaaa, güğüm işine gelincek.. Ben gasabadaki sobacı Tahir'e vardım. Ona her bi şeyi ağnattım. Üç dene aptes güğümü paycek bize.. Emme, azcık böyükçe yapsın deyi tenbihledim. İşte o güğümün dibi var ya..

— Var..

— Hah, o güğümün dibi iki gat olcek.. İki gatın ara yerinde de boşluk olcek.. Dibinden lehiminen gapanacak.. Biz burdan otobosa binincek güğümleri de yanımıza alcez.. O güğümün içindeki suyunan aptes ala ala Kâbe'ye varcez.. Üç gün, beş gün her neyse, farzımızı eda ittikten sonram, güğümlerin içini, tüm Kâbe suyuyunan doldurcez..

— Zemzem yolda dökülmez mi ki?..

— Ağızını sıkıcana bağlayincek dökülmez.. Dönüş yolunda gene Beyrut'a geldik mi?..

— Geldik..

— Hah işte, orda otobostan inincek doğru Ohannes'e gitcez. Aptes güğümlerini de yanımıza alcez.. Ohannes, orda lehimciyi hazır dutcek. Tango garıların ince naylon gumaşından çorapları var ya..

— Eeeee?...

— O çorabın bi denesi, İstanbul'da onbeşinen yirmi arası satılıyor..

— Eeeee?...

— O çorabı sıkı sıkı sarıp da ufalttın mıydı, ayni aspirin gadar oluyor. Ohannes'in tehimcisi ilk siftah güğümlerin dibindeki alt lehimi açcek.. Orıya yüz elli dene naylon çorap sığar.. Yüz elli de seninkine.. Etti mi üçyüz?.. Yüz elli de üçüncü güğüme.. Etti mi dört yüz elli çorap?.. Bilemedin dör yüz çorap.. Her çiftinden sekiz lira istifade galsa, ikiyüz çift çorabınan bin altı yüz liramız hazır dimektir. Dahası var.

— Dur azcık.. Sen didin ki, bu güğümlerin dibini iki gatlı yapmıya sobacı Tahir'inen gonuştum didin.. Tahir, güğümleri yaptıktan kelli varıp da gaymakama ihbar geçivirirse?..

— Geçe mi bilir canıııım?.. O işten yana zihnine gatiyen mefsedetlik düşmesin.. Tahir namuslu adamdır.. Herif doğma büyüme Edalet'ten.. Ondan mazarratlık gelemez.. Heç meraklanma..

— Öyleysem, dahasını ağnat..

— Çoraptan bin altıyüz didik, değel mi?..

— He..

— Güğümlerin içerisindeki Zemzem'in bardağını, gasabada yirmi liradan satcez. Her bi güğüm 120 bardak su alıyor.. Güğüm başına gazancımız 2400 ider. Üç denesi 7200 ider. Tamam mı?..

— Tamam..

— Bu işin tesbih'i var, misfağı var, hurması var, hamam lifi var, Kâbe Şalı var, enfiyesi var.. Bilemedin 2000 de ordan istifademiz olur.. Yaniya, ben bu işi

«Mecliste yumruklar yine çalıştı.» — Gazeteler —

Mecliste oturum!

iniceden hisab ittim.. Hemi sen, hemi de ben Hac'ca gader varıp gelmesi, yimesi, içmesi, ayak bastısı, Şeytan taşlaması, tüm masarifi dahil olaraktan ara yerden çıktığı gibi meççanî Hacı olduktan maada, beş yüz lira sana beşyüz de bana ticaret galıyor.. Hesabın açıkçası bu..

— Len kâfir!.. Zemzem suyunu 20 liradan gasabada satmak sana datlı gelincek, sen güğümleri geceleyin çeşmeden dolduru dolduru, gene satan..

— Yo vallaha yapmam dayı!.. Günahtan gorkarım ben..

— Pekey, Tahir güğümleri gaça yapcek?..

— İki yüze gonuştuk. Parasını da tastamam virdim.

— Hani beş para paran yoğudu?..

— Arap Hamdi'den üttüm..

— Nasıl üttün?..

— Bi zahatın içinde üttüm.. Barbut oynadık, üttüm...

— Vay imansız vay.. Len barbut parasıynan yaptırılan güğüme Zemzem gonur mu len?..

— O gader enayi değelim ben dayı!.. Üttüğüm paraları pangada deniştirdim de, denişmiş parayı Tahir'e virdim..

— Vallaha ağnıyamadım getti.. Bu işlerden başımıza bir iş gelmiyeydi..

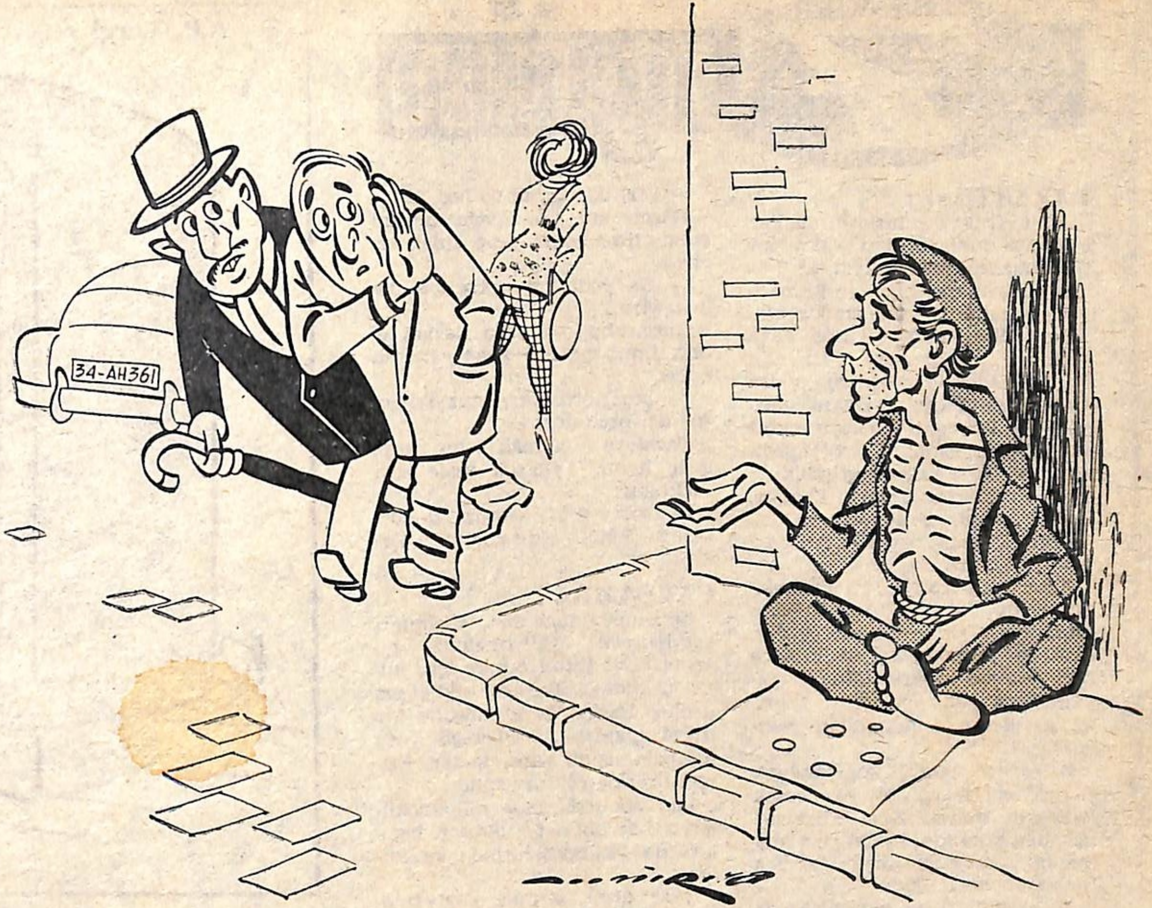
— Gelmez.. Sen beni diyne.. Bu benim üçüncü hacılığım.. Esas dördüncüde sen beni gör.. Bu işi ona gader yapcem. Onuncudan sonra da hacıların hacısı olup, sekiz tonluk gamyonu, çeşmenin önüne çekcem... Cenâbı Allah, ne deyi «Elkâsibü Habîbullah» dimiş?.. Para biriktireni, mal mülk sahibi olanı severim ben dimiş. Eh biz de, Allahın sevgili gulu olmıya bakcez helbet.. Öyle değel mi Dayı?..

— İşallah da, başımıza bi dert gelmesin deyi efkâr idiyom..

— Heç itme.. Cenâbı Rabbim hacı gısmını gollamayıp da, kimi gollıyacak?.. Sen maraklanmayı bi yana bırakıp da, yatağını dengini hazır it.. Bu seferliğine böyle gidelim de, işallah bi dahaki yıla Edalet'imiz iktidarda oluncek, yüzümüz daha da güler dayıcığım..

Adnan VELİ

Bir doktor: «Açlıktan kemiklerimiz sayılıyor» dedi.

— Doktor mu acaba?..

Ne umarsın?

Fiilen değilse bile kalben hayli zenginim,
Haksız davranışlara, riyaya bütün kinim.
Neden bu büyük kitle inlesin inim inim?

Ayrılma doğruluktan, en gerçek amacından,
«Ne umarsın bacından, bacın ölür acından?»

* * *

Falan çiftlik sahibi, filân milyoner olmuş,
Menfaat rüzgârında herkes bir «Döner» olmuş,
Çalmak, çırpmak sonra da övünmek hüner olmuş..

Bana ne şunun, bunun sarayından, tacından?
«Ne umarsın bacından, bacın ölür acından?»

* * *

Azıcık yeşillensin çiğnemeyin çayırı,
Hiç kimsenin kimseye dokanmıyor bir hayrı,
Mülkün varsa bir tasa, ayazdaysan dert ayrı..

Şekvaya hakkın yoktur bu çağda kiracından,
«Ne umarsın bacından, bacın ölür acından?»

Hangi fikrimiz var ki biraz dokansın dişe?
Tufeyliler üşüşmüş bulantılı her işe,
Gerçek yurtseverlerde kararsızlık, endişe..

Kimbilir ne doğacak bu sürekli sancıdan,
«Ne umarsın bacından, bacın ölür acından?»

* * *

Söylesen şüphe doğar Sola mı, Sağa mısın?
Sessiz dursan herkes der sen kaplumbağa mısın?
Toprağın yok, köyün yok yine de (Ağa) mısın?

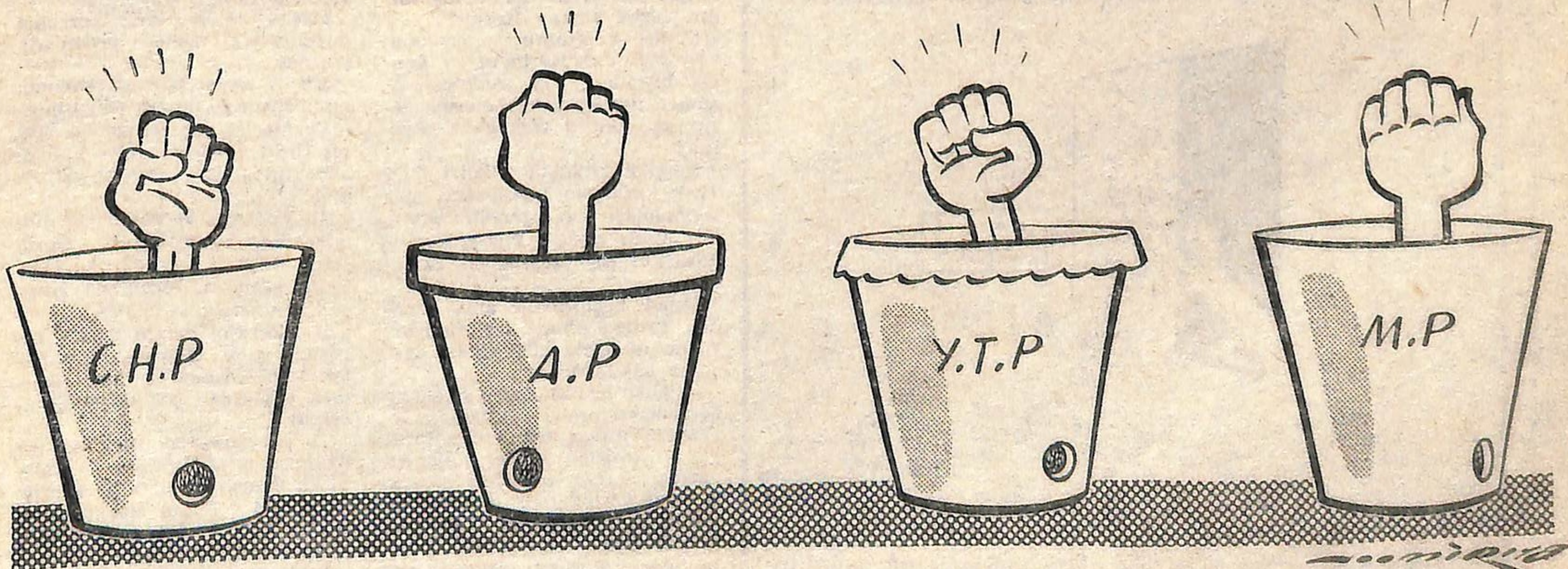
Bu sırrını kimseye açmadın utancından,
«Ne umarsın bacından, bacın ölür acından?»

* * *

Kumarda kaybedenler sevdada kazanırmış,
Sözle yola gelmiyen kötekle uslanırmış,
Afyon yutan kendini «Cennetteyim» sanırmış..

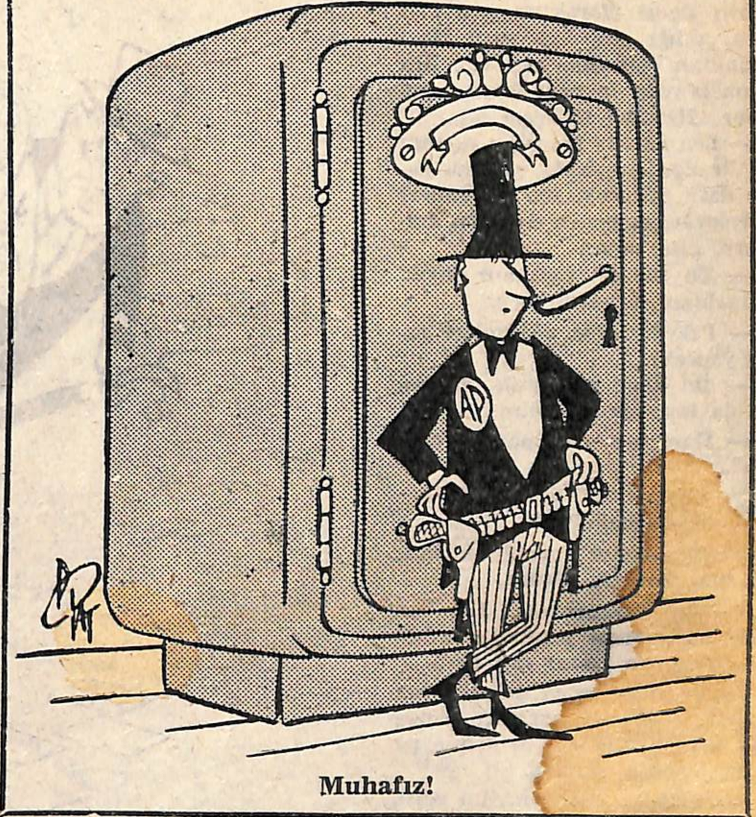
Yuvarlan da görürsün bu hayal yamacından,
«Ne umarsın bacından, bacın ölür acından?»

Salâhattin KUTLU

Bahar gülleri!

7 gün

A.P. Vergi reformuna karşı. — Gazeteler —

Muhafız!

PAZARTESİ :

Falih Rıfkı şehirlerin üstüne çöken dumanlardan yakınıyor bir başyazısında... Diyor ki:

— «Tarih öncesinde ve Sümer'lerden buhar devrine kadar binlerce yıllık tarih içinde hava tertemiz kalmıştır. Halbuki bugün, meselâ öğleden sonra saat altıda Paris'in Opera meydanında bir ağız dolusu nefes almakla bir kadeh Apsent içmek arasında fark kalmamış gibidir.»

Sorumlu kim imiş? Kömür, mazot yakan soba veya kalorifer ve fabrika bacaları. Çare? Ağaç yetiştirmek.

Ağaç yetiştirmek... Fabrikaların şehir dışında kurulmasını sağlamak... Güzel şeyler bunlar. Ama, şu İstanbul'da, iki kıt'a ve dört bucağa doğru gittikçe yayılmış şu şehirde, hangi fabrika bacasının dumanından yakınacağız?

Gelecek için konuşuyorsa Dünya başyazarı, hak vermemek mümkün olmaz. Ama Türkiye'nin bugünkü derdi, fabrika dumanının fazlalığı değil, fabrika bacasının eksikliğidir.

Ah, o günleri bir görebilsek de Taksim meydanına çıkıp «bir ağız dolusu nefesle» sanayileşmiş Türkiye'nin havasını Apsent gibi yudumluyabilsek.

SALI :

Yıllardan beri bitip tükenmihen bir tartışmamız vardı:

— Memlekette gericilik var mıdır? Yok mudur?

Kimi, var, dedi. Kimi, yok, dedi. Ahmet Emin'i on iki yıl önce kurşunladılar, tartışmada bir sonuca varamadık. Saidi Nursi'nin Nurculuk okulu aldı yürüdü, bir sonuca varamadık. Gericilik yayınları aldı yürüdü, bir sonuca varamadık.

Ve bıçak geldi kemiğe dayandı. İsmet Paşa'yı da bir kafası-bozuk kurşunlayınca ayaklarımız suya erdi. Şimdi gericilik için tedbirler düşünülüyormuş.

Bu gelişme bize bir Fransız dergisinin son sayısında okuduğumuz fıkrayı hatırlattı:

Koca gazetesini okumaktadır. İçerideki odada genç karısının yüksek sesle saydığını duyar:

— Bir, iki, üç, dört, beş, altı...

Gazetesini okumağa devam eder. Biraz sonra gene kulak verir:

— On yedi, on sekiz, on dokuz, yirmi...

Gazetesini okumağa devam eder, biraz sonra gene merak eder:

— Otuz, otuz bir, otuz iki, otuz üç, otuz dört...

Gazeteye dalmak ister, ama genç kadın yüksek sesle saymaktadır:

— Otuz sekiz, otuz dokuz, kırk... Yetiş kocacığım... Bir kırkayak!

ÇARŞAMBA :

Senatonun üçte bir seçimleri yenilenecek. Biliyorsunuz bu «üçte bir»i tesbit etmek için kura çekildi. Bayağı bildiğimiz usulle, Başkanlık kürsüsüne bir torba çıkarıldı. Piyango veya tombala usulü şans, kader, kısmet üzerine çekim yapıldı.

İşin sonunda bazı milletvekilleri rahat bir nefes aldılar, bazıları da talihsizliklerine yakındılar.

Şaka değil, kurada kaybetmeseler daha dört yıl senatörlük devam edecek. Dört yıl senatörlüğü matematiğe vurursanız en azından 200.000 lira eder.

Yani bir milli piyango ki, kaybeden kaybetti... Kazananları tebrik ederiz.

PERŞEMBE :

Altmış yaşlarında bir deniz kurdu, on yedi yaşlarında iki genç kızla evinde âlem yaparken yakalanmış. Mahalleli bakmışlar ki çalgı, çengi, keyif gırla... Karakola haber vermişler.

Olay Kumkapıda geçiyor. Altmışlık ihtiyar balıkçı Ali:

— Ne yapayım, demiş, denizde çok kaldım, kadınları özledim.

Bir dansingte kızlarla tanışan Ali, onlardan çaça ve twist öğrenmiş. Ama tam keyfinin orta yerine limon sıkmış zabıta... Bıraksalardı, kimbilir daha neler öğrenecekti ihtiyar denizci? Twist ve Ça-ça'dan sonra muhakkak Merenge ve Bossa Nova'yı da kıvıracaktı.

Bir deniz kurdu ile fındık kurtları bir araya geldiler mi yapmayacakları şey yoktur. Hele havalar dalgalı ve kafalar da dumanlı olursa...

CUMA :

Duydunuz mu, Profesör, doktor, yeşilaycı, politikacı, partici ve daha birçok çi ve cı Fahrettin Kerim'in parlâmentodaki konuşmasını?

Efeste bir festival yapılacakmış, burada Romalı kıyafetinde kızların şarap dağıtması düşünülmüş, bizimkinde bir celâdet:

— Türk kızı Romalı kılığında şarap dağıtamaz.

Milli duygularımızı incitirmiş bu...

Vaktiyle İstanbul'a ilk defa bir Amerikan uçak gemisi geldiydi... Misuri! Binlerce tayfa dağılıverdi şehire... Barlar, randevu evleri, gece klüpleri, gazinolar dolup dolup taşmış, dolarlar su gibi akmıştı. Bilmem ki okuyucularımız hatırlarlar mı? Geliş o geliş... Daha sonra ister gemiyle gelsin, ister trenle gelsin, ister uçakla, bu memlekete ayak basan yabancılara içki sunan ve sakiliği meslek edinenlerin nüfus kâğıtlarına hiç göz atmak zahmetine katlanmış mıdır, bizim Gökay Kerim?

Milli duygularına saygımız vardır Gökay Kerim'in... Ama bu duyguları, en eskimiş cinsinden demagoji yaldızlarına sarıp da takdim ederse ne diyelim?

Kendisi İstanbul Valisi iken Türk kızlarının yabancılara içki sunmaması için gerekli tedbirleri almış mıdır? Yoksa turizm dâvasıdır diye teşvik mi etmiştir?

Üstad Yeşilaycıdır ama içmeden sarhoş olmuş görünüyor. Bizim ise kırk yıllık Gökay Kerim'e baktıkça:

— Allah Kerim... diye ya sabur çekmekten başka çaremiz yok. Politika insanı nerelere götürüyor. İçmeden sarhoş olanlar vardır; sarhoş olmadan saçmalıyanlar vardır. Bir zamanların güdük rakı şişelerine Fahrettin Kerim adını takmışlardı İstanbullular... Boşuna değilmiş, şairin dediği gibi:

«Sakiya câmında nedir bu esrar...»

Esrar ki esrar... Beyaz zehirden beter.

CUMARTESİ :

Sophia Loren yıllardır herkesten sakladığı sırlarını açıklamış. Ve bir sabah gazetesi de bu sırları para ile satın almış yayınlıyacak. Ancak bu kadar gürültü ile reklâm edilen yazının başlığı şu:

— «Erkeklere bir çift sözüm var.»

Yorumlar yapıldı, bu başlık üzerinde... Kimisi:

— Sophia'nın da erkeklere söyliyecek ancak bir çift sözü varsa vay bu kadınların haline... dedi.

Sophia'nın hayranları ise:

— Ne kadın, ne kadın... dediler, tepeden tırnağa cinsiyet... Baksanıza sözü bile tek değil, çift!

PAZAR :

Meclis kira tasarısını görüşmeğe devam ediyormuş.

Meclis vergi reformlarını görüşmeğe devam ediyormuş.

Meclis memurların personel durumunu görüşmeğe devam ediyormuş.

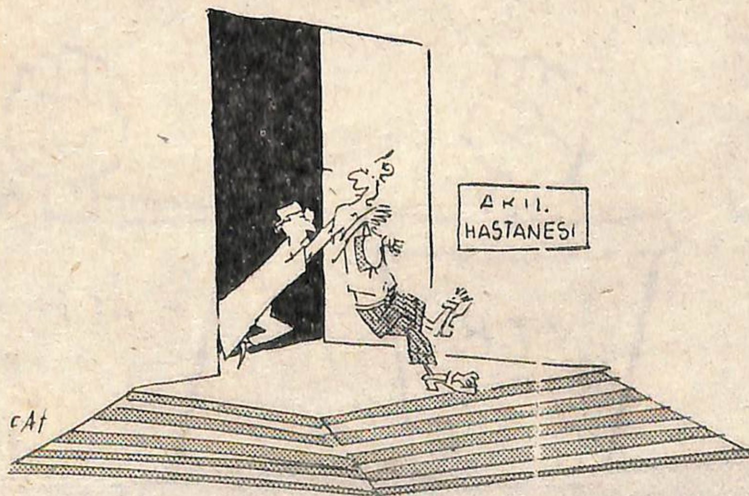
Meclis siyasi partiler kanununu görüşmeğe devam ediyormuş.

Ve Meclis kaç zamandan beri bir türlü çıkamıyan nice kanunları görüşmeğe devam ediyormuş.

Ah, çok aziz ve çok sayın milletvekilleri ne diyelim?.. Görüşün... Salonda görüşün, koridorlarda görüşün, lokantada görüşün, Anadolu klübünde görüşün... Zevkini çıkara çıkara görüşün, işleri çıkarmaktansa işleri konuşmanın zevkini çıkarmak şüphesiz çok daha eğlencelidir.

Ve görüşmekten usandınız mı da birbirinize girişin... Kelle kulak demeden, Allah ne verdiyse girişin... Bizim size uzaktan söyliyeceğimiz bir eski ikilinin biraz değiştirilmişidir:

Zevkine payan yoktur bu işin...
Girişin yavrularım girişin...

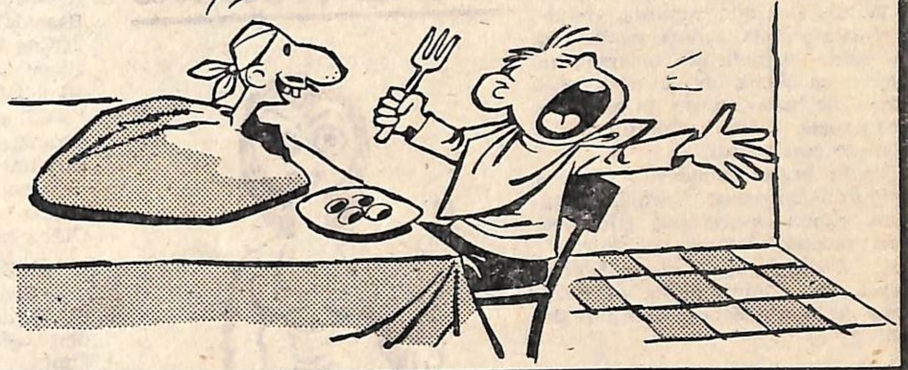
«Akıl hastaları iş yerlerinde çalıştırılacak.» — Gazeteler —

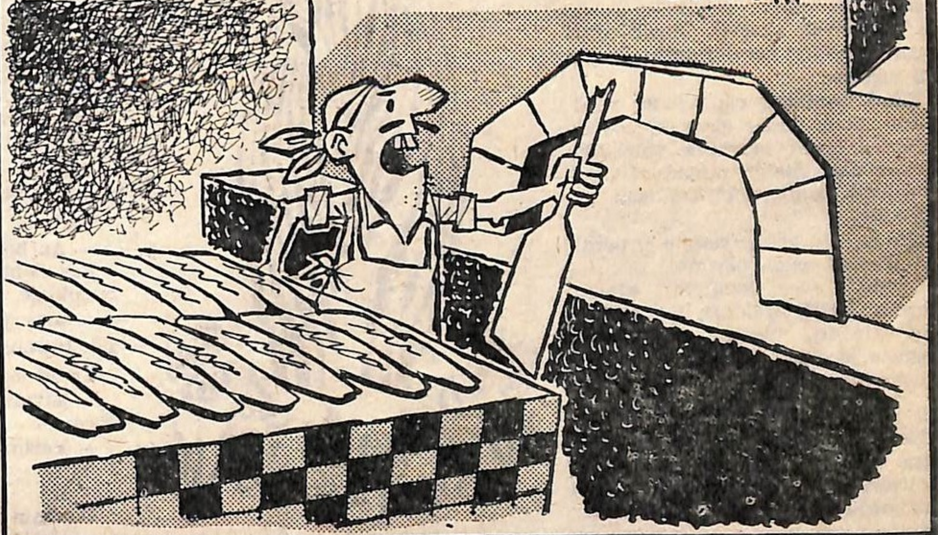
— Yooo doktor bey, ben dışardaki delilerle uğraşamam!

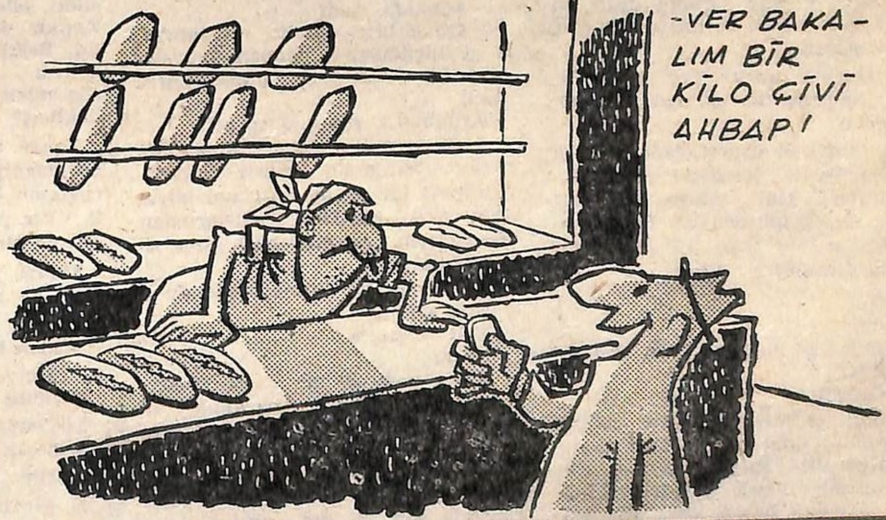
HIFZISIHHA ENSTİTÜSÜ EKMEKLERDEN TAŞ, ÇİVİ, FARE, TIRNAK ÇIKTIĞINI SÖYLEDİ. (GAZETELER)

mim uykusuz

-BU APARTMANIMI DA EKMEKTEN ÇIKANLARLA YAPTIRDIM!..

Büyü

Orhan Kemal

DEK öyle çirkin sayılmasa da, ufak tefek, gösterişsiz bir adamcağızdı. Kendini bildi bileli yakışıklı arkadaşlarının aşk serüvenlerini dinlemeğe, sevilme fırsatını bulamadığı için de sevmemeğe alışmıştı. Ama bir kadın, isterse çirkin olsun, karşısına çıksa da «— Seni seviyorum!» dese, varını yoğunu vermekten çekinmiyecekti.

Yoktu. Her gün vapurda, trende, otobüste yığınla kadına rastlar, çoğu sefer sürtünürdü onlara ama, hiçbiri en küçük bir ilgi göstermez, şöyle bir bakar, sonra da bir daha bakmamak üzere gözlerini başka yönlere çevirirlerdi.

Kadın hasreti içindeydi. Sevmek istiyordu delicesine. Sevdiğinin uğruna canını verircesine, çıldırırcasına sevmek! İsterse kel, kör, topal... Çirkin, yaşlı olsun isterse. Sevsin. «— Canım» desin, «— Şekerim» desin, «— Seni seviyorum» desin!

....

O gün ikindi üstü parktan içeri girdi. Her zamanki gibi sonsuz bir «Kadın hasreti» içindeydi. Tenha parkta büyük ağaçlar, büyük ağaçların kimbilir nerelerindeki kuşların cıvıltısı...

Elleri pantalon ceplerinde, yürüyordu. Sona kadar gidecek, boş sıralardan birine oturacak, yalnızlığı, kimsesizliği, hiçbir zaman sevilmemişliğiyle başbaşa birkaç saat geçirecekti.

Birden bir kadın sesiyle ürperdi:

— Beyim, aslan beyim!

Durdu, sesin sahibini arandı. Gördü: Çıplak ayaklarıyla yere bağdaş kurmuş, sırtını arkasındaki kestane ağacına dayamış, kara, kuru bir Çingene karısı.

— Gel, diyordu, falına bakayım!

Kara, kuruydu ama gençti. Kapkara kaşları, simsiyah gözleri vardı. Gözlerinin içi gülüyordu. İçten bakıyordu çok, istekle bakıyordu.

İçindeki kadın hasreti şahlandı birden. Ne çıkardı? Çingene'yse insan değil miydi? Kadın değil mi yani? «— Aslan beyim» diyordu, «gel» diyordu.

— Durma benden geri aslan beyim. Anlarım bakışından, arzularsın beni!

Kadının sesi ürperticiydi, sıcaktı. Görünürlerde kimseler de yoktu. Olsa bile... kim tanıyacaktı onu? Hele kim ayıplıyacaktı? İsterse ayıplasınlar, «— Tuu... Çingene karısıyla!» desinler.

Gitti.

Kadın:

— İstersen gidelim daha arkalara? dedi.

— Gidelim!

Parkın gerilerinde, duvar haline gelmiş sık fundalığın ardına geçtiler. Kuvvetli güneşin zerresi bile sızmıyordu. Böcek çıtırdıları, kuş cıvıltılarından başka koyu bir sessizlik, koyu, nemli gölgelikte eriyordu.

Birbirlerinin sıcak soluklarını duyacak kadar yakın, karşılıklı oturdular. Adamın elini eline aldı kadın. El titriyordu, ateş gibi yanıyordu, kalbi sanki etinde atıyordu. Her şeyi anlıyan kadın eli sıktı. Adamın gözlerinde karaltılar uçuşmaya başladı, başı döndü. Damarlarındeki kan kurşun hızıyla dolaşmağa başladı.

— Yatar yüreciğinde aslanlar beyim. Lâkin gelmez elceğizinden hiçbir iş. İstersin söylemek çok şeyler, süyleyemezsin. Var bir tutukluk yüreciğinde. Yapmışlar sana munafıklar büyü. Lâzım çözmek büyüyü aslan beyim!

Baklalarını yere yaydı:

— Kör olsun gözü düşmanların. Bağışla adını aslanım!

Adam:

— Mustafa, dedi.

— Dinle beni şimdi Mustafa'm, at gönülcüğünden kopanı baklalarıma ki, olsun kör munafıkların gözü!

Yirmibeş kuruş çıkarıp attı:

— At yirmibeş daha Mustafam, korkma, etmezsin ziyan. Yapacağım sana bir efsun, bozulsun büyülerin, aksın ciğerleri ağızlarından büyücülerin, yapamasınlar sana ziyan Mustafa'm!

Adam yeni bir yirmibeşlik daha çıkarıp attı:

— Al bakalım..

Kadın:

— Dinle beni şimdi aslan Mustafa'm. Yaşatır seni yüreciğinde bir esmer. Var kara kaşları, kara gözleri. Yeni tanıştın onunla ama, sevdi seni yüreciği çok. İster sana açılmak, açılamaz. Tut esmerin elini Mustafa. Sıkı tut, daha sıkı!

Adam çarpan kalbiyle kadının elini daha sıkı tuttu.

Ama kadın:

— İki elinle, diye ardını getirdi. Utanma. Utanma Mustafa'm. Bilirim gelir içinden, arzularsın bu esmeri, açılamazsın. Açıl, korkma. Yok yanımızda kimsecikler!

Adam sevinçten çıldıracaktı. İsterse kel, kör, topal, şaşı, sağır, dilsiz olsundu. Değildi. Ne dilsizdi, ne sağır, ne kör, ne de topal. Basbayağı bir kadındı. Biraz zayıf, bir az esmer ama, güzeldi. İstediğinden, umduğundan çok güzel!

Kadının elini avuçları içine almış sıkıyordu. Sonra dudaklarına götürdü, öptü öptü...

— Demek içimden geçenleri biliyorsun?

— Helbeet!

— Demek sevdin beni?

— Birden düştü içime ateş!

— Bana Mustafa'm, de, Mustafa'cığım, de!

Kadın:

— Mustafa'm, dedi, Mustafa'cığım!

Uçuyordu. Kadını bileğinden tutmuştu, bırakmıyordu. Sonra pazarlığı kestiler ama, kadın bu işin alışkanı değildi. Evliydi anlattığına göre, vardı Memet adında bir çocuğu. Başkaları gibi yapmazdı kocasının üstüne kötülük ama, Mustafa'yı görünce düşmüştü içine bir ateş. Gözü görmüyordu dünyayı!

— Ben şindi gideceğim hamama, yıkanacağım, bağlıyacağım mor şarpamı başıma, boyıyacağım dudaklarımı hem de kaşlarımı. Giyineceğim temiz urbalarımı, geleceğim. Gideceğiz seninle sinemaya!

Adam:

— Seni her zaman seveceğim, dedi. Benim sevgilim olacaksın. Senden başka hiçbir kadına bakmıyacağım!

— Ben de senin gibiyim Mustafa'm. Bakarsa başka erkeklere bu gözler, erisin aksın avuçlarıma!

— Çabuk gelecek misin?

— Geleceğim çabuk. Memetimin karnını doyurup geleceğim. Bekle beni burda. Yalnız, ayıptır süylemesi, hamam parası, bir de vereceksin ruj parası!

Adamın gözleri dünyayı görmüyordu. Çıkarıp beş lira verdi.

Kadın:

— Az be Mustafa'm, dedi.

Beş daha verdi, sonra da bir iki buçukluk.

— Atla bir dolmuşa git, çabuk gel. Burada bekliyeceğim seni!

Kadın uzun peyikli mavi şalvarını savura savura uzaklaşmadan önce:

— Yarım saat, dedi. Pek pek bir!

....

Akşamın dokuzuna kadar bekledi. Öfkeli ama pişman değildi. Avuçlarında Çingene karısının esmer elleri, ellerinin ateşi, parktan çıktı. Kapıda durdu. Savuşup gidemiyordu. Belki de gece yarısına doğru gelirdi. Gelmiyecek olsa ne diye söz versindi? Sonra ne bilmişti içindekileri?

Yoksa bir aksilik mi olmuş da gelememişti? Kimbilir, belki de çocuğunun başından bir kaza geçmişti... Bir yerden düşüp, bir yerlerini kırmış olamaz mıydı?

Aklına yattı. Sokakta oynarken belki de bir dolmuşun altında kalmıştı?

Birden bir arkadaşı:

— Hayrola, ne bekliyorsun? dedi.. Kendine geldi.

Suçüstünde yakalanmışçasına, tadsız tadsız güldü:

— Hiç.

— Bir manazaran mı var yoksa?

Başkaları gibi bir «Manzarası olmak» ne güzel şeydi!

— Eh işte, dedi.

— Dalga mı?

— Eh işte dedim ya!

— Yani güzel mi oğlum?

— Fena değil.

— Çok bekliyecek misin?

Kafasından Memet geçti. Taksi altında kalmış, belki de kolu kırılmıştı.

— Her zaman böyle bekletmezdi, dedi.

Arkadaşı çekilip gittikten sonra az daha bekledi. Çocuğunun kolu kırılan her anne gibi, o da gelmezdi elbette. İçini çekti. «— Zavallı!» dedi. «— Kimbilir nasıl ağlıyordur!»

Arka sokaktan otobüs homurtuları geliyordu.

Orhan Kemâl

— Heeey, git başka yerde horla!

Ankara Mektubu

NİMET ARZIK

Demokrasi... Demokrasi...

Bir kitap vardı. Film de çıkarılmıştı kitaptan: «Oğlum... Oğlum» du adı... Yoklukta yetişmiş bir baba, ayni yokluğu çekmesin diye halefini nasıl şımarttığını, «oğlum oğlum» demekten, oğlanı ipe götürdüğünü pek acı anlatırdı bu kitap...

Her üzerine düştüğünü nelere, nerelere sürüklemez ki insanoğlu?.. Felsefeye sapmadım, ucuzun ucuzu felsefeye, size bir hikâye anlatacağım... Naaapalım, çaresizlik insana hikâye anlattırıyor işte!...

«Demokrasi demokrasi» diye yırtınıp dırtındığımızı gördükçe, hep «oğlum oğlum» adlı eseri hatırlarım... Belki kelime iki kere tekrarlanıyor da ondan, başka neden olacak?...

Geçen gün bu demokrasi hakkında, içimde ne kalmışsa, işte onda buruk bir tat bırakan bir hikâye dinledim. İkinci kulaktan.

Vaka bir dostumla bir Amerikalı arasında geçmiş.

Amerikalı demiş ki:

— «Ben bir memlekette demokrasi var mı (vaaa), yok mu (yoook) nasıl anlarım, bilir misiniz?»

— «?...»

— «İlk mektep kitaplarını karıştırırım. Eğer yaşıyan idarecilerin ilk mektep kitaplarında resmi yoksa...»

Vallahi ilk mektep kitaplarını karıştırmıyalı çok oldu. Siz hiç karıştırdınız mı?... Karıştırmadınızsa, karıştırmayın yine, şu Amerika'lıya inat!

Buruşuk kâğıt!

Bir haber müessesesinde zarif bir hanım çalışırmış, bundan yirmi yıl önce: Zarif bir hanım, ince bir hanım...

Yalnız bir âdeti varmış bu zarif hanımın: Eğer şu küstah saat, beşi aşıyorsa, gelen telgrafları, küskün âşığın aşk mektubu buruşturduğu gibi, buruşturup çöp sepetine atmak!

İkinci Dünya Harbi de ateşini püskürüyormuş o sıralarda...

Bir gün, gene bir kokteyle geç kalmışmış zarif hanımcağız. Kokteyl, malûm-u âliniz, o kadar hafife almayın kokteylleri, insan orda bir «temsil vazifesi» yapmağa gidiyor.. Gene son dakikada bir haber gelmiş. Bakmadan, buruşturup çöp sepetine atmış, dudağını boyamış, saçını tamponlamış, kirpiğini oklaştırmış, burnunu pudralamış, ve çıkmış Haber Müessesesinin kapısından arkasına bakmadan, temsil ödevini görmek için.. Eğer baksaydı şunu görürdü zarif hanım: Bir arkadaşının (erkek tabii, kadın böyle densizlik yapar mı hiç?) Çöp sepetindeki buruşukluğu alıp göz gezdirince, küçük dilini yuttuğunu!

Haber şuydu:

«JAPONYA AMERİKA'YA HARP İLÂN ETTİ!»

İlâhi Japonya!.. Elçilikteki kokteylin sonunu bekliyemez miydi?

5—6 sene evvel:

Bir haberci... Hariçten bize haberler yolluyor, kırpık kırpık... İngiltere'de o sırada hindi vebası var... Hindinin İngilizvarî adı sanı maalesef Turkey... Bizim İngilizvârî adımız sanımız da Turkey...

Hali vakti devlet yordamıyla yerinde haberci ,bakıyor ki bütün gazetelerde bir «Turkey»dir gidiyor. Şöyle düşünüyor herhalde, «ben İngilizlere memleketimi tanıttım!» Kendi dehâsından emin kişi başka ne düşünsün?..

O gün makas makas «Turkey» kırpıp üstüste koyuyor gazetelerden.

Halbuki gazetelerin Turkey Turkey diye yolundukları hindiymiş, ve onun üstüne çöken Hindi vebasıymış. Bizim ne çöküntümüzden, bahsedermiş gazeteler, ne kalkınmamızdan! Haberci ne şekilde «taltif» edilmiş bilemeyiz. Şüphesiz taltif edilmişti. İnsan çünkü, hatânın bile yapacaksa büyüğünü yapmalı, değil mi efem?..

Hüdaî şamar...

Ratip Tahir Burak, bütün şövalresk ve hafiften don kişotesk siluetiyle dikildi.

Yeldeğirmeni kanadına benziyen koluyla bir «çarpma» hareketi yaptı. Ve... Bir milletvekilinin yüzüne «hüdaî» bir şamar indi. Hüda, şamara hedefini buldurmamıştı, başka bir yanağa tasarlanmıştı çünkü!..

Yirmi dakika el oynadı kol oynadı, kol oynadı el oynadı. Yirmi dakikalık «raundu» başkan kâfi görmüş olacak ki, yirminci dakikanın sonunda «yeter» dedi, ve celseyi tatil etti... Meclis muharebesinde, sille tokat bakımından C.H.P. ile A.P. berabere kaldı.

Gazeteler tamını tümünü yazmadı bu işin.

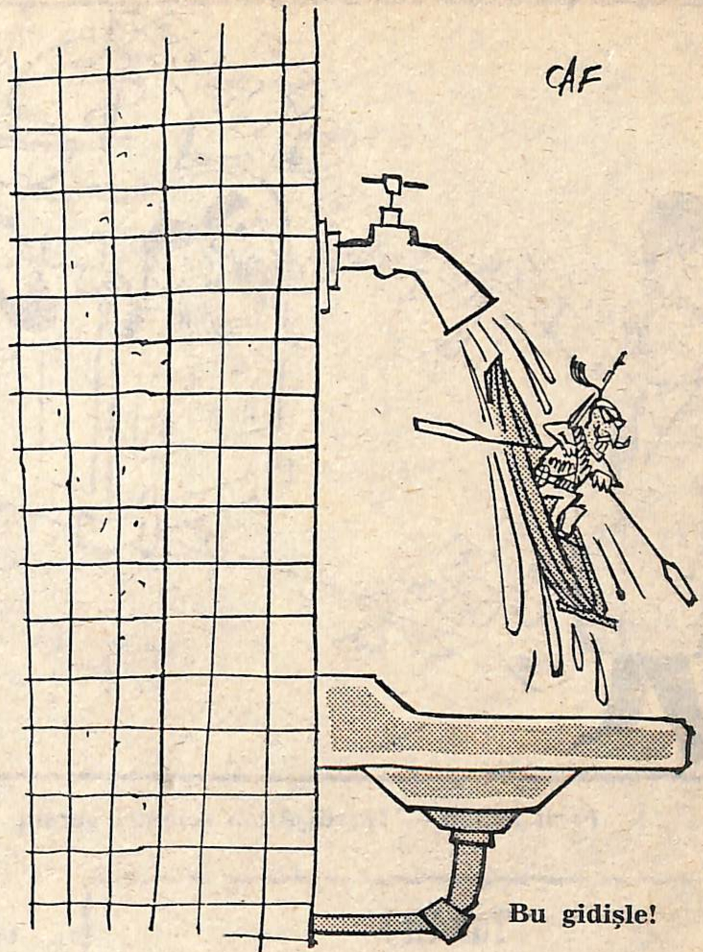
Hazin tam tüm şu: Oylamağa katılmağa gelen, hasta bir milletvekili için, bir başka milletvekili: «leşler» de gelsin bari demişti, içi sızlamadan... İçi varsa eğer!

İşte o zaman, Ratip Tahir Burak, bütün şövalresk ve hafiften don kişotesk siluetini yerinden oynattı ve yel değirmenine benziyen kolu, hüdaî bir şamar aşketti, tasarlanmıyan bir yüze...

Ve yirmi dakika, el oynadı kol oynadı, kol oynadı el oynadı, AP ile CHP birbirinden ayrılmaz bir küme oldu...

Seyircilerin çoğu kalpleri küt küt atarak İnönü'ye bakıyorlardı «Savaş» esnasında. İstifi hiç bozulmamıştı onun... O kadarcık için seksen senelik bir istif bozulur muydu ki?... Her zamankinden daha kendine dönük, karanlık karanlık bakıyordu. Sakin sakin bakıyordu. Hâkim hâkim bakıyordu... E hâkimiyet iyi şey... ve... kayıtsız şartsız... milletindir, biliyoruz!

«Yunan balıkçıları yine karasularımıza girdi.» — Gazeteler —

Bu gidişle!

Averof, Larus, Grek!

Bilmem bugünkü Lârus'ta (sözlük) nasıl.. Fakat birkaç sene önce, Grek (şu bizim Yunan dediğimiz) kelimenin karşısında, bir milleti ifadeden başka, bir de şu karşılıklar vardı: Hilebaz, sahtekâr!..

Meşhur Yunan zenginlerinden Averoff (adında zırhlı da vardır hani) bu «kenar» mânaları sildirmek için, Fransız bilginlerine ne kadar para vâdetmiş bilseniz! Onlar da hem almamışlar, hem de kenar mânalardan vazgeçmemişler... Bunu hatırladım da, kafamda «tarihler» döndü...

İnatçı milletiz biz... İcat işe yaramadığında!..

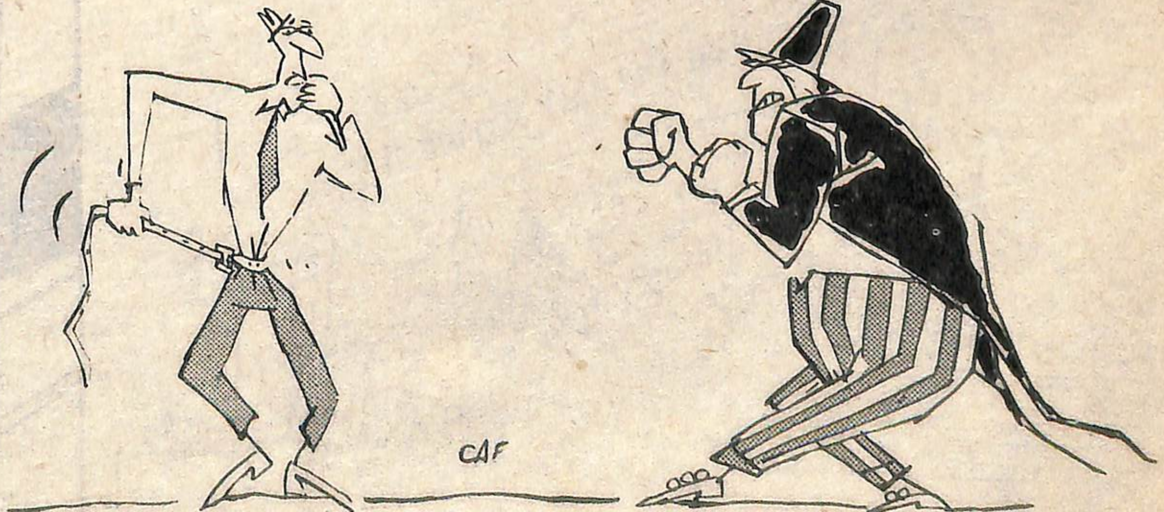
«Rum» kelimesini icadetmişiz, Romen'den gelme... Ama Romen'de, Hırvatı da vardı, sırbı da vardı... Grek'i de vardı... İtalyanı da vardı...

Ondan sonra «Yunan» kelimesi icadetmişiz!.. O da İyonya'dan olacak...

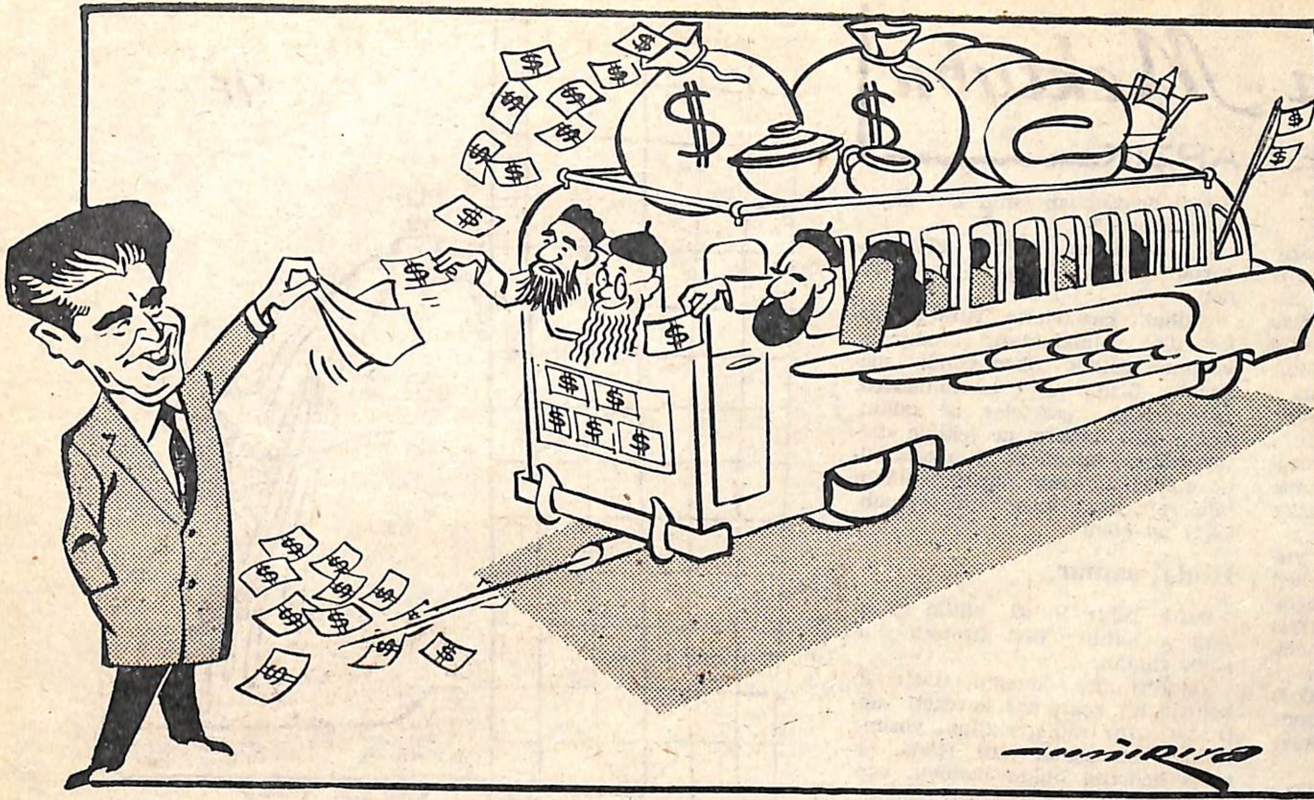
Elâlem, bir «kenar» mânayı sildirmek için, milyonlar vermeğe hazırken, bizler bedavadan kelime icatlayıp ortaya çıkarmışız...

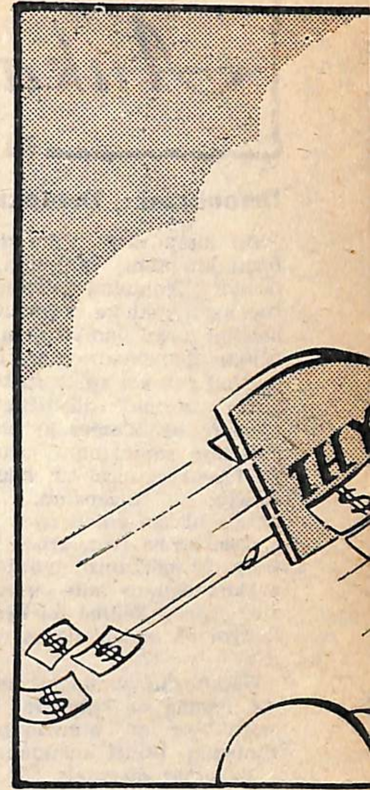
Halbuki ne Rum vardır, ne Yunan.. Grek vardır Grek! Larus'taki mânasının tümüyle Grek!.. Değil mi Bay Makarios?..

Mecliste yumruklu hâdiselerden sonra:

Vatandaş — Ben kemer sıkayım, sen yumruk sık.. Maşallah sayın vekilim!

Ferit Melen — Haydi Allah selâmet versin... Bizi duadan unutmayın!..

Takdir!

TRAFİK lâmbası kırmızı yandığı halde arabasını durdutmayan genç ve yakışıklı film artistlerimizden O...nun karşısına hemen trafik polisi dikildi, arabasını kenara çektirdi.

Film artisti O... yan pencereyi açınca trafik memuru:

— Ehliyetinizi göstermeye lüzum yok. Bay O.. Siz benim takdir ettiğim film sanatkârlarının başında gelirsiniz.

Film artisti sırıttı:

— İltifatınıza teşekkür ederim.

Trafik memuru:

— Eve gidince karıma sizi gördüğümü anlatacağım, buna çok sevinecek!

Artist tasdik etti:

— Şüphesiz efendim.

Yol açılmıştı, trafik memuru, hareket etmeye hazırlanan artiste:

— Fakat hanımın bu sevinci çok sürmeyecek, çünkü ona size ne kadar ceza yazdığımı da anlatacağım!. Dedi.

Borç!

Uşak efendisinin önünde ezilip büzülerek:

— Efendim, dedi, biliyorsunuz, üç aydır aylığımı vermediniz. Bugün bunun bir kısmını vermeniz mümkün mü acaba? Borçlarım var da, beyefendi... Alacaklılar çok sıkıştırıyor!

Bey birden parladı:

— Sen ne utanmaz adamsın be?.. Yani, senin borçlarını ben mi ödeyeceğim?..

⊙

ZİYA

—Ka

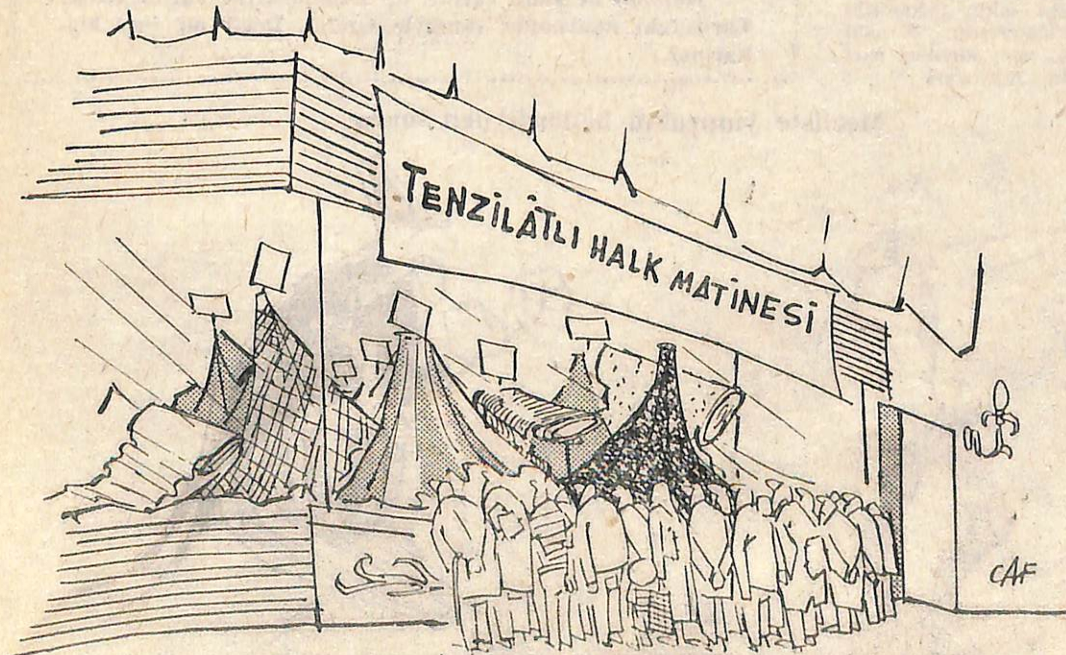
Sevdiğim, sen bana hor baksan bile
Ben sana bağlıyım elden ziyade;
Aşkımı söz edip düşürdün dile,
Yandım da toz oldum külden ziyade!

* * *

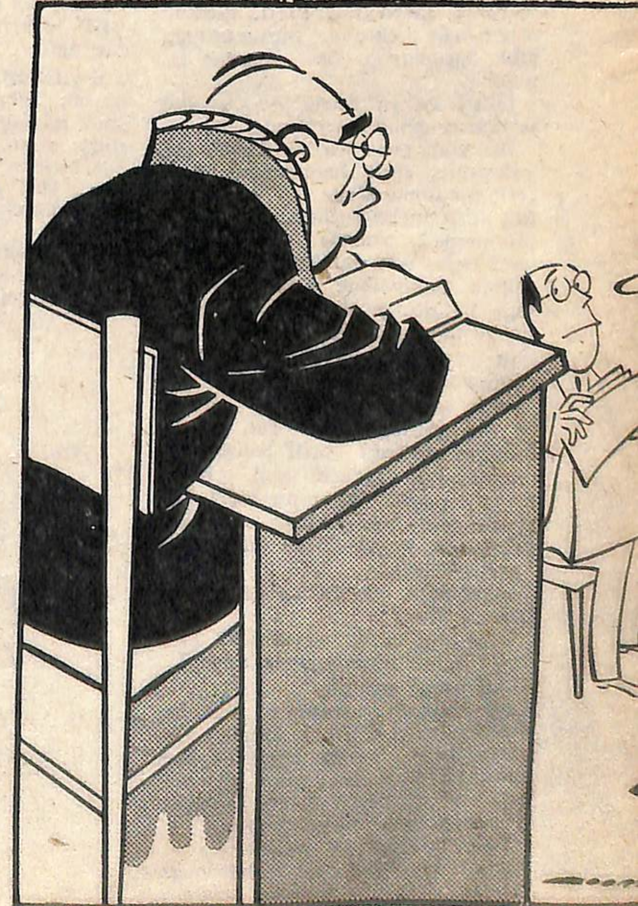
Sevdiğim, daima dikkat et, aman:
Trafik yüzünden hâlimiz duman,
Azrail misali geliyor yaman,
Sırat köprüsüdür yoldan ziyade!

* * *

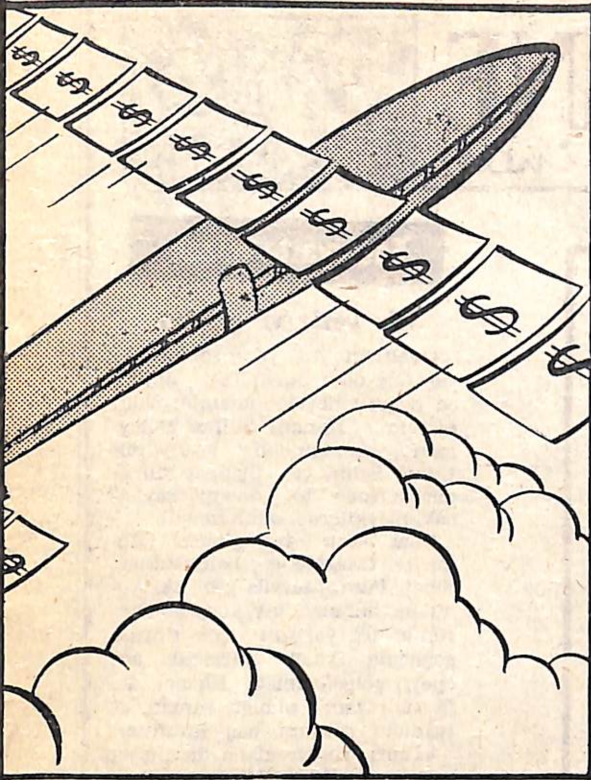
«Birçok mağazalarda tenzilâtlı satışlar yapılıyor.» — Gazeteler —

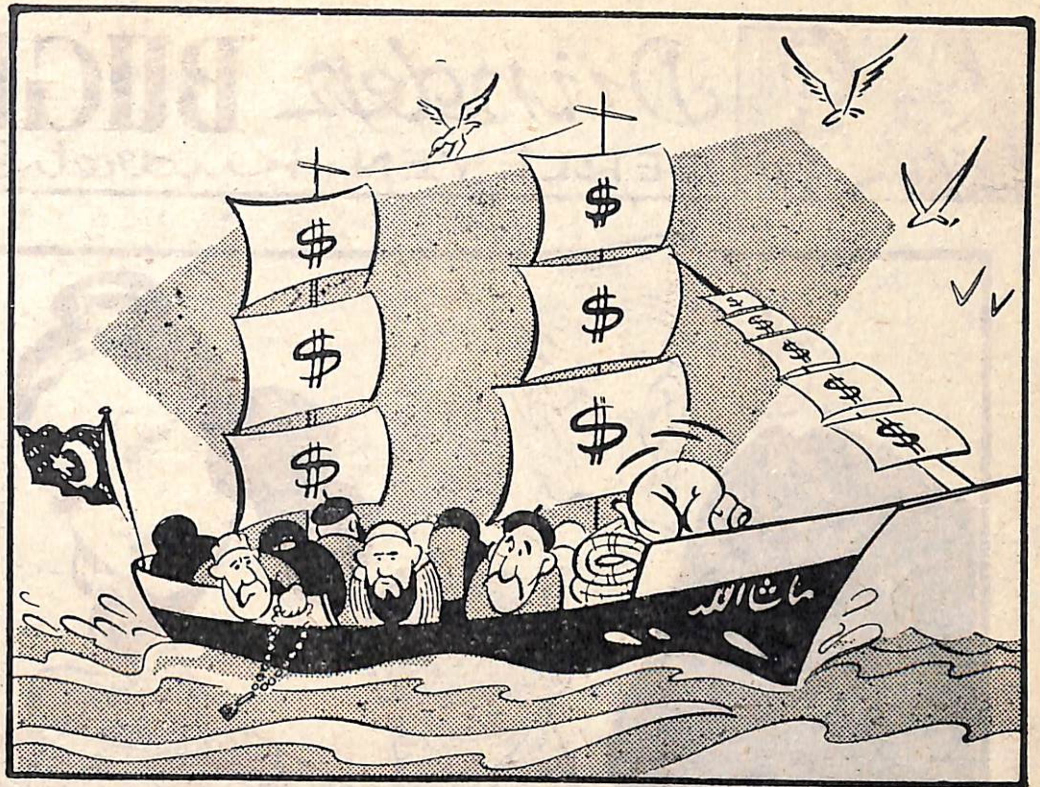

Yazısız

— Doğru mu, kocanızı aldatmı
— Evet hâkim bey... Ama o gi

...lan gibi —

...m, şaşırdım, yoktur durağım,
...ur deryası hep solum, sağım:
... çukura battı ayağım:
...ömüldüm belden ziyade!

* * *

...m AKALIN, bahtım karadır,
... içerimde sonsuz yaradır,
...rim hep attığım zaradır:
... kırılmış puldan ziyade!

Hamdi Akalın

Tedbir!

Bir toplantıda, bayan S. açık saçık olduğu kadar soğuk bir fıkra anlatmıştı. Orada bulunanlardan eski bir diplomattan başka hiç birisinin dudaklarında en ufak bir gülümseme belirmemişti.

Toplantıdan sonra bir arkadaşı diplomata sordu:

— Bayan S. nin fıkrası çok mu hoşunuza gitti?

Diplomat lâfını kesti:

— Hayır, bir daha anlatmaya kalkışmasın diye güldüm!

Mucize!

KASABANIN erkekleri, ellerinde tüfekler, köpekleri ağır ağır takip ediyorlardı. Birden, bir keklik sürüsü havalandı, hepsi silâhlara sarıldılar!...

Gaspar da sürünün en sonundakini gözüne kestirmişti, parmağını tetiğe götürdüğü sırada, keklik tam önüne düştü!...

Gaspar şaşırdı kaldı. Hemen ertesi gün kiliseye gitti, papaza olup biteni anlattı. Papaz uzun müddet düşündü, taşındı, sonra:

— Oğlum! Bu bir mucize! dedi. İzah etmeğe kudretim yetmez!...

Aradan birkaç ay geçti, ve Gaspar evlendi; Tam yedi ay sonra, papazı görmeğe gitti: Karısının vaktinde doğum yapıp, topaç gibi bir oğlan dünyaya getirdiğini anlattı. Müşkül vaziyette kalan papaz, av meselesini hatırladı:

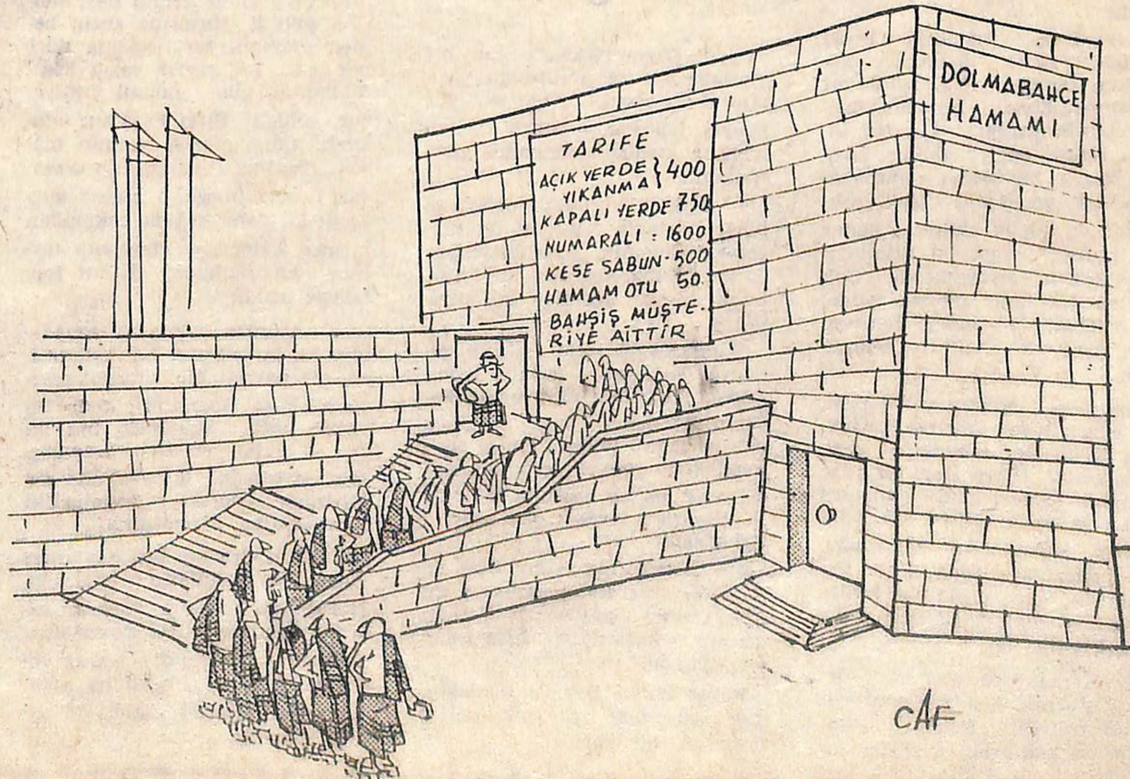
— Oğlum, dedi, Tanrı senden mucizelerini esirgemiyor! Bu da onlardan biri!... Başka türlü izah edemiyeceğim!...

Bunun üzerine Gaspar:

— Aziz, Peder, dedi, artık bunun mucizelik tarafı kalmadı!... Benden daha atik davranan biri var!...

«Dolmabahçe'de taşkınlık yapan seyircilere su sıkılacak.» — Gazeteler —

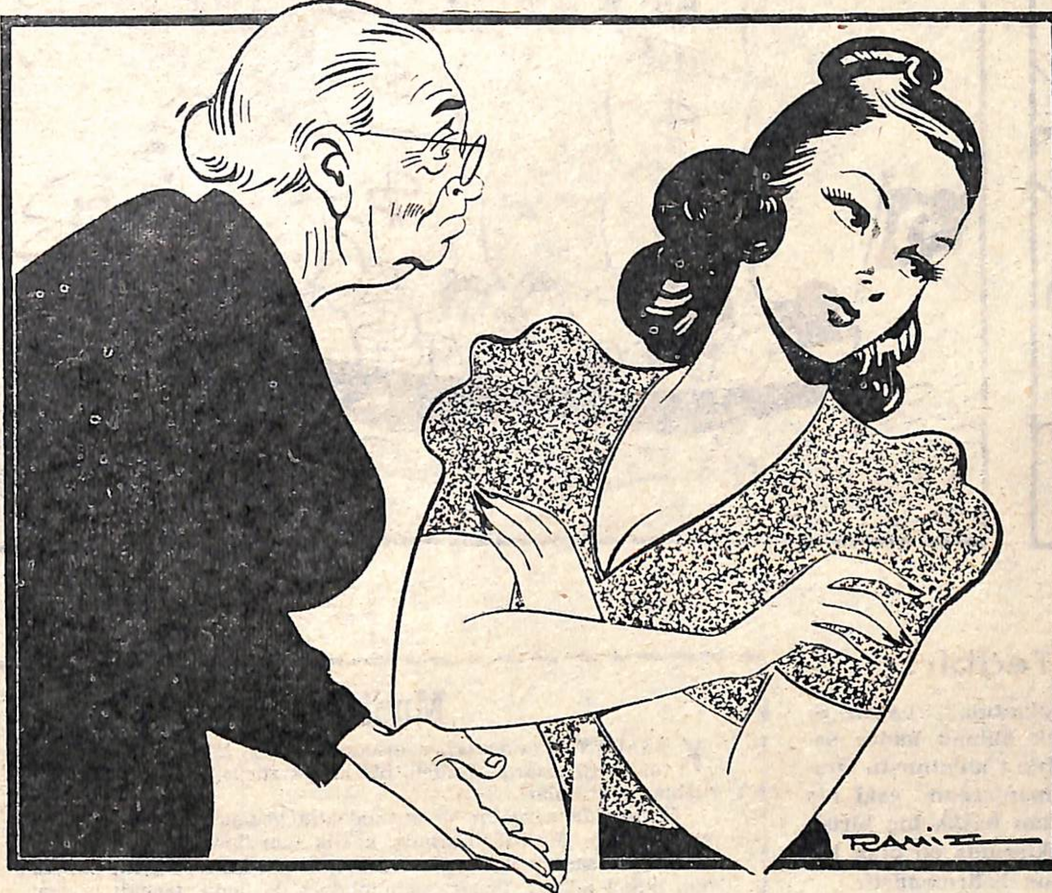

Dünden BUGÜNE

DERLEYEN: Kudret Sinan

— Beni istiyenin iki apartmanı olması iyi.. ama bir defa göreyim de öyle karar vereyim..
— Nesini göreceksin kızım, uzun boylu, aslan gibi delikanlı.
— Hayır, delikanlının değil, apartmanların boyunu posunu göreyim!..

Tarihte Mizah

Düzeltme

İkinci Abdülhamid devrinin değerli idarecilerinden Sırrı Paşa, aynı zamanda, eski şiirin devamını izliyen şairlerdendi. Edebiyat ve tasavvufla ilgili eserlerinden başka «Mektubat-ı Sırrı Paşa» adlı, şiir ve nesirlerini içinde bulunduran, bir kitabı vardır.

Sırrı Paşa, eskilerin (İnşâ) dedikleri nesir üslûbuna çok düşkün olduğu için, valilikleri sırasında, kendi imzasını taşıyan bütün yazıları inceden inceye tetkik eder; önüne imza için konan bir yazıyı, mutlaka, tashihten geçirirdi. Mektupçulardan en küçük kâtiplere kadar hiç kimse, onun bu düzeltme merakından sıyrılamazdı. Çok sevilen bir âmir olduğu halde, bu titizliği, emrindeki herkesi, aşırı derecede, yıldırıp usandırırdı.

Sırrı Paşa, Ankara valisi iken, bir gün vilâyet tahrirat kâtipliğine Hilmi Bey adında bir genç tâyin edildi. Hilmi Bey, bir süre İstanbul gazetelerinde çalışmıştı; bu sebepten ötürü kendisini «Erbabı Kalem»den sayıyordu. Arkadaşları kendisine, Sırrı Paşa'nın bu yazı düzeltme hastalığını söyledikleri zaman, şöyle biraz kasıldı:

«— Herhalde o bize göre değil!..» diyerek, kendine olan güvenini belirtti. Belirtti ama, haftasına kalmadan ayakları suya erdi. Özene bezene ve tam bir güvenle huzura götürdüğü yazılara Sırrı Paşa, şöyle bir göz ucuyla bakıyor, sonra hemen meşhur kırmızı kalemine davranarak:

«— Bak evlâd; şurası olmamış, böyle olacaktı. Burası da muvafık düşmemiş, şöyle demeliyiz. Sonra şu ibarede zaafı telif var, bunu da şu suretle değiştirelim..»

Yollu nasihatlarla kâğıdı çeteleye çeviriyor; zavallı Hilmi Bey'in içine kan akıtıyordu. Paşanın kendisini kısa zamanda çok sevdiğini gören Hilmi Bey, kendisi de paşayı çok seviyordu ama, ah şu hastalık halindeki düzeltme sevdası olmasaydı... Arkadaşları:

«— Gördün mü Hilmi Bey; diyorlardı. Biz sana dememiş mi idik? Senin yazılar da Valinin kırmızı kaleminin hışmından kurtulamadı!.»

Fakat Hilmi Bey de inatçıydı. Arkadaşlarının bu takılmaları uzayınca, bir gün:

«— Peki o halde; dedi. Bu sefer öyle bir yazı yazıp paşaya götüreceğim ki; değil çeteleye döndürmek, bir kelimesine, hattâ bir harfine bile dokunamıyacak. Benimle bu konuda bir ziyafetine bahse girer misiniz?.»

Bahse girdiler. Hilmi Bey, odasına çekildi. Masasına geçip hemen oracıkta bir kâğıda dört beş satır bir şeyler yazıp kâğıdı kaptığı gibi, önünü ilikliyerek, soluğu Sırrı Paşa'nın odasında aldı. Yazıyı Valinin masası üzerine koydu. Sırrı Paşa, yazı düzeltmeğe o kadar alışkındı ki, daha kâğıda bakmadan kırmızı kalemine davranıp tashihe hazırlanınca; Hilmi Bey telâşla atıldı:

«— Affınıza sığınarak arzedeyim ki, bu yazının bir kelimesini, bir harfini bile düzeltemezsiniz Paşa Hazretleri; dedi. Bu yazıyı değil zatıâliniz, bin iki yüz şu kadar senedir gelmiş geçmiş en büyük âlimler bile değiştirememişlerdir; önünüzdeki yazı (Fatiha sûresi)dir.»

Kalemi elinden bırakan Sırrı Paşa, kahkahalarla gülerken, Hilmi Bey, meşhur kırmızı kalemin ucunun bile dokunamadığı tertemiz kâğıdı alarak dışarıda merakla bekliyen arkadaşlarına götürdü. Bahsi de bal gibi kazandı.

Edebiyatta Mizah

Bir vezir ve şairler

Onaltıncı yüz yıl sonlarında yaşamış olan Sinan Paşa, oldukça değerli devlet adamlarından biri idi. Kanuni Sultan Süleyman zamanından başlıyarak İkinci Selim ve Üçüncü Murat devirlerinde de önemli sayılacak mevkilerde bulunmuştu.

Bazı batılı tarihçilerin Roma'lı (Maryüs)e benzettikleri Sinan Paşa, Maryüs gibi, iki yönü de bulunan bir kişiydi. Ömrünün ilk yarısını çok dürüst geçirmiş, ikinci yarısında adı epeyi gölgelenmişti. Birinci defa sadrâzam olduğu zaman, oturduğu divanın baş tarafına:

«Tanrı, rüşvet alana da rüşvet verene de lânet etsin!»

Anlamında arapça bir levha astırmış, ama ikinci sadrâzamlığında bu levhayı ortadan yok etmişti. Bazı yakın dostları:

«— Yahu Paşa, şu senin levha ne oldu?.»

Diye takıldıkları vakit, bunlara doğrudan doğruya cevap vermez, mahçup ve mânâlı bir tebessümle:

«— Ah zamane!..»

Sözleriyle işi geçiştirirdi.

Sinan Paşa, Şairleri hiç sevmezdi. Onları «Lâf Ebeleri» olarak vasıflandırırdı. Bu yüzden zamanının bütün şairleri kendisini hicvederler, o da, üşenmeden, saçma sapan mısralarla onlara karşılık vermeğe çalışır ve «Ama efendim, sizinkiler pek bir şeye benzememiş.» diyen dostlarına:

«— Adam sen de, maksat küfür etmek değil mi? Onlar da ediyor, ben de ediyorum.» cevabını verirdi.

Sinan Paşa, ihtiyarlık yıllarında Çarşıkapı dolaylarında kendisi için bir türbe hazırlatmıştı. Aksilik bu ya, türbenin bütün çevresinde şairler gömülü idi. Şairler, bu konuyu da bir hiciv vesilesi yapmışlar, fakat paşa, bunlara karşılık:

«— Geveze herifler, diye haber yollamıştı. Türbemi mahsus aranıza yaptırdım, size öbür tarafta da rahat vermiyeceğim..»

Nihayet, günü gelmiş, ihtiyar Sinan Paşa vefat etmişti. Sağlığında yaptırdığı türbeye gömüldü Ama ölümünden birkaç gün sonra Çarşıkapı semtinde büyük bir yangın çıktı. Ortalığı kasıp kavurdu, pek çok binalar, dükkânlar, mal, mülk yanıp kül oldu. Bu arada türbeler, mezarlar ve tabiatiyle onların arasında sadrâzamın yeni gömüldüğü türbesi de bulunuyordu.

Sağlığında kendisi ile bir türlü bağdaşamamış olan şairler, bu olay üzerine, ölümünden sonra da ona takılmağa devam ettiler:

«— Şu Tanrı'nın işine bak, dediler. Biz, paşanın cehennemlik olduğunu, öbür tarafta çatır çatır yanacağını tahmin ediyorduk ama, alevlerinin bu kadar çok olacağını ve taa bu tarafa kadar geleceğini doğrusu düşünememiştik!»

Tapınılacak KADIN

MADY'nin mesleği öpücük ticareti idi: fakat ben meteliğe kurşun atıyordum. Bu yüzden onu, lüks vitrinlerin önünde duran ve patronun çıkıp onlardan bakma ücreti almasından korkan fakirler gibi, uzaktan seyrediyordum.

Bu olay Paris'te bir evde geçti. Evin birinci katında ben, ikinci katında Mady oturuyordu. Üstünde «Family Hotel: Aile Oteli» yazan bu bina birçok küçük odalara ayrılmıştı, fakat müşteriler bütçelerine uygun değil de, ancak tesadüfen boş kalan odaları seçebiliyorlardı.

Ben oraya gittiğimde Mady Family Hotelin ikinci katına bir seneden beri yerleşmiş bulunuyordu. İlk defa birbirimize merdivende rastladık; Sade ve çok sevimli idi. O merdivenlerden aşağıya âdeta kayar gibi inerken, ancak göğün meleklerinin bu kadar zarif olabileceklerini düşünmekten kendimi alamadım. Mady'nin holdeki kapıyı kuvvetle kapaması, pansiyonun duvarlarının sarsılmasına ve tavandan kireç tozu yağmasına sebep oldu.

Sonra posta kutusuna yaklaştım, hayretle bana hiçbir mektup gelmediğini gördüm. Bana mektup gelmemesi alıştığım bir hâdise olduğu halde, nedense o gün, beni şaşırttı ve üzdü. Herhalde bunun bir sebebi kendimi terkedilmiş hissetmem, diğeri de postadan yüzbin franklık bir havale çıktığı takdirde derhal Mady'i satın almaya karar verdiğimdendi. O yüzbin franka o kadar ihtiyacım vardı ki mal sahibinin kızına sordum:

— Matmazel Blanche, kimse benim için para getirdi mi?

Tabii cevap «hayır» oldu. O anda kendimi o kadar suçlu hissettim ki, kapıyı Mady'nin çarptığından daha fazla çarparak dışarı çıktım.

O gün her şeye rağmen talihli olduğumu kabul etmem şart, çünkü akşama Mady'e yine rastladım. Saat onbire doğru otele döndüm ve sabah gelmeyen havaleyi aramak için posta kutusuna yöneldim, burada hiçbir şey göremediğimden, anahtarımı alıp odama gitmeğe hazırlandığım anda, dış kapının açıldığını hissettim ve camlı kapının arkasından Mady'nin siluetini gördüm. Bir prenses ihtişamıyla anahtarını alarak, mum aramaya koyuldu. Sinirli bir tavırla:

— Maşallah, dedi, akşam bütün mumu bitir, şimdi de...

Bu lâfları «Bugün perşembe» der gibi lâkayt bir tavırla söylemişti.

Başımın içi yanıyordu. Birinci kata varınca, kapımın önünde durdum.

Mady — Odanız bu mu? diye sordu. Ne tuhaf, tam altımda oturuyorsunuz.

Sonra elimden mumu kaptı ve «Cennete» çıkan merdivenlerde kayboldu!

Bir türlü uyuyamıyordum. Pansiyonun duvarları sigara kâğıdı kadar ince olduğundan bitişik odalardaki bütün gürültüleri duyuyordum. Üstelik tepemde Mady vardı, artık deli gibi sevdiğim Mady'nin soyunurken yaptığı gürültüleri duyabiliyordum. Sabaha kadar, yatağımın, yukarıda yatan benim gibi yalnız ve aşka susamış o şahane varlığınkinden ince bir sıvayla ayrıldığını düşündükçe fenalaşarak tavanı seyrettim!

Neden sonra seslerin kesilmesinden Mady'nin uyumuş olduğunu anladım. Hayalim, en ufak bir gürültü yapmadan uçuyordu... Ve bir noktaya gelince delice bir karara vardım: Odasına girecektim! Ne olabilirdi ki? Beni tokatlayıp, kovar mıydı? Ne delilik! Bir hırsız dikkatiyle üstüme bir şeyler giyip ikinci kata çıkmaya hazırlandım.

Gürültü bir tarafa, Mady'nin odasına kazasız belâsız vardım. Anahtar deliğinden baktım, içerisi karanlıktı. Şimdi bile saygı gösterdiğim cesaretle, tokmağı çevirdim. Kapı açılmadı. Acaba kilitli mi idi? Acaba kapıyı vursaydım fazla ileri gitmiş olmaz mıydım? Her zamankinden daha kötümser yatağıma döndüm.

Allahtan ki biraz sonra uyuya kalmışım. Rüyamda zelzele olduğunu ve Mady'nin yatağıyla beraber üzerime düştüğünü gördüm.

Her geçen gün ona daha fazla âşık oluyor ve onunla her karşılaşışımda kendimi biraz daha bedbaht hissediyordum. Mady benim için erişilmez bir varlık haline gelmişti.

Ve maalesef, namus yüzünden değil, fakat fiat yüzünden bana müsait davranacağını ummak aptallık olurdu. Hiç kimse iş hususunda pazarlık yaparken onun kadar soğukkanlı olmazdı. Karşısındakine: «Benim bir şapka dükkânım var» der gibi: «Benim bir öpücük dükkânım var» derdi!

lık yapamıyacağınızdan eminim!» derdi.

Ben de: «Sizi düşünmek, artık beni mezara götürecek.. Ne kaybedersiniz beni biraz sevebilseniz...» diyerek cevap verirdim.

Bir kere de gayet soğuk bir tarzda: «Siz delirdiniz mi? Niçin sizi sevecekmişim? Sizde sevilecek ne bulabilirim? Boş zamanlarımda arkadaşlığınız hoşuma gidiyor, ikram ettiğiniz şarap veya Whisky'i memnuniyetle kabul ediyorum... Sizinle konuşmaktan zevk duyuyorum, konuşma sırasında siz beni rahat rahat seyrediyor ve hattâ arada sırada elimi bile tutuyorsunuz.. İstediğiniz daha fazla ne olabilir? Sizinle kaldığım halde hiçbir menfaatim olmadığını düşünürseniz, benim ne kadar iyi bir kız olduğumu kabul etmeniz gerekir» diye cevaplandırmıştı. Gülünç bir üstünlük edasıyla...

— Hakkınız var, sizden daha fazla ne isteyebilirim?.. diye karşılık verdim. Sonra da şapkamı gözlerime kadar indirerek uzaklaştım.

Bu gibi hâdiseler haftada en az iki defa tekerrür ediyordu.

Bir akşam daima gittiğim lokantanın bir masasında otururken oradan geçen Mady beni gördü ve yanıma geldi.

Bardağımdaki whisky'yi yudumlayarak - Sıkıntıdan patlıyorum - diye söylendi.

Cevap vermedim, fakat kalbim, biraz yersiz ama daima imkân dahili ümitlerle çarpıyordu... Beklenen saatin geldiğine cebimdeki otuz franka bahse girebilirdim. Bir şeyler söylemiş olmak için: «Eh, artık ben eve gidiyorum» diye mırıldandım. Mady: «Beraber gidelim, dedi, nasıl olsa yapacak bir şeyim yok!»

Yolda birdenbire: «Mady, dedim, bir altın liram var!» Kızardığımı hissettim. Mady bana bakarak gülmeye başladı: «Kafanızda kontak var sizin, bir altın lirayı paradan mı sayıyorsunuz?»

— Evet. Bilhassa parası olmayan biri için!.

— Beş veya altı tane olsaydı düşünürdüm...

İçin için ağlayarak: «Altın rüyalar diye söylendim... Bende bir tane var, eğer onu istiyorsan, yarınki yemeğimi atlatmak bahasına olsa da sana veririm!..»

Bunu söylerken onu çalınmış bir mal gibi odama sürüklüyordum!

«Vallahi, billâhi hayatımda böyle bir şeyle ilk defa karşılaşıyorum» diye homurdandı...

Son öpücükten sonra, o kadar hararetle uzattığım altın liradan ertesi günün yemeğine yetebilecek birkaç kuruş vereceğini ümit ederek onu kapıya kadar geçirdim. Nerede o günler!

Sevgiyle: «Seni ne zaman tekrar göreceğim?» diye sordu. Ben de: «Mady, yavrucuğum, bana kalsa yarın!..» dedim. «Hemen yarın!»

— Hayır hayır, diye cevap verdi, senin için imkânsız olduğunu biliyorum..

— Maalesef!

— Ne zaman paran gelecek?

— Gelecek ayın ya ikisinde, ya üçünde...

— Öyleyse ya iki veya üçünde yine görüşürüz. O zaman üç tane vereceksin, değil mi?

Çünkü... ben bu tek altından utanıyorum... İnanılmaz şey yaptığım.. Sanki hakikaten sana âşık olmuş gibi!

Bunu söyledikten

BİR MİRASÇI ARANIYOR!

AZİZ NESİN

— 13 —

— Ben de sabahtan beri telefon ediyorum, geleceğiz, diyorlar, hâlâ gelmediler.

Betül telefonu kapattı. Ben bu sefer bir daha Ahlâk Zabıtasına telefon ettim.

— Beyefendi neden hâlâ gelmiyorsunuz? diye sordum.

Telefondaki adam,

— Nereye Hanımefendi? diye sordu.

— Nereye olacak, randevu evine... Demin size adresi verdim ya...

— Adresi lütfen bir daha tekrarlar mısınız?

— Yazın da unutulmasın...

Adresi verdim. Telefondaki adam,

— Şimdi acele işim var, gece gelsem olmaz mı dedi.

— Gece olmaz, benim de işim var... dedim, küt diye telefonu kapattım.

Benim durumumu düşün! Yabancı bir adamla bir yataktayım. Evet herifle aramızda mesafe var ama, olsun..

Adam,

— Göreceksiniz, dedi, hiç merak etmeyin. Kocanız ikimizi bir yatakta yakaladıktan sonra sizi affedecek. Kocanıza «Aramızda hiçbir şey yoktu!» diye yemin edeceksiniz. Yalan mı yani? İşte aramızda hiçbir şey yok: Siz de çıplaksınız, ben de... Aramızda içgamaşırı bile yok...

Boyuna gülüp duran adamı,

— İleri git! diye ittim.

— Üşüyorum! dedi.

— Öteye git canım...

— Ben gidiyorum, siz boyuna yaklaşıyorsunuz, karyoladan düşeceğim... demez mi?

Açtım ağzımı herife..

Adam en sonunda,

— Affedersiniz, dedi, biz buraya iş için geldik, siz benimle sahici karı - kocaymışız gibi kavga ediyorsunuz.

Ağlamağa başladım. Adam, saçlarımı okşıyarak,

— Ağlamayın rica ederim, diye yalvarmağa başladı.

— Çek elini, ben namuslu bir kadınım. Canım isteyince ağlarım... Kocam bile karışamaz... diye bağırdım.

Adam,

— Sizi böyle görürler de zor kullandım sanırlar... Ağlamayın rica ederim... diye yalvarmaya başladı.

Erkeklerin hepsi böyle... Kocam da öyledir, hemen uyuya kalır. Yanımdaki herif horlamaya başladı.

Ahlâk zabıtasının da, kocamın da geleceği yok. Kalktım, giyindim, dışarı çıkınca ev sahibi kadın bana,

— Avağınız masallah çok uğurluymuş, bizim eve hiç bu geceki kadar müşteri gelmezdi... dedi.

Kadın, ahlâk zabıtasına telefon ediyorum diye ona buna telefon edip eve boyuna müşteri çağırdığımı ne bilsin?

Sen şu aksiliğe bak: Her gece sabaha karşı eve gelen kocamı, eve gelince bulmıyayım mı? Gelmiş, beni bekliyor.

— Çok merak ettim şekerim, neredeydin? dedi.

Hayatımda ondan işittiğim ilk tatlı söz budur. Ertesi gün Betüş'e bunu anlatınca,

— Bak gördün mü, dedi, ben sana söylememiş miydim, daha şimdiden tesirini gösterdi. Bu herifler bundan anlar. Hele bir de sık sık yapsan bu işi, kocan sana kul - köle olur...

Ne yapayım, tek kocamın sevgisini kazanmak, onu yuvamıza bağlamak için her fedakârlığa katlandım. Kocam kuzu gibi oldu. Ne desem yapıyor, sözümden dışarı çıktığı yok... «Şu saatte gel!» «Peki!» «Şu saatte git!» «Peki!..»

Ben o kadar telefonla çağırdığım halde, hiçbiri gelmedi de, bir gece ben yine o evdeyken şırak diye odanın kapısı açılmaz mı? Ahlâk Zabıtasına basıldık. Ertesi gün bütün gazeteler benden bahsediyordu: «Yüksek sosyeteden, tanınmış bir iş adamının eşi olan Bayan N. F. randevu evinde uygunsuz vaziyette basıldı!»

Ondan sonra «Bayan N. F.» meşhur oldu, sık sık adım gazetelere geçti.

Hiçbir şeye yanmam da, hakkımı yemeğe kalktılar, ona yanarım. Nermin Fırtına adında bir kadın vardı. Gazeteler benden. «Yüksek sosyeteden Bayan N. F.» diye bahsettikçe kendi üstüne alınmaz mı? Açıkça bir şey söylemiyor ama, sanki basılan kendisiymiş gibi övünüyor ki, kocası kıymetini anlasın... Benim adım Neriman Festikez, onunki Nermin Fırtına... Ben kimsenin hakkını yemek istemem. O da başka bir yerde basılmış olabilir. Ama gazetelerin «Yüksek sosyeteden Bayan N. F.» şifresiyle yazdıkları bendim. Başkasının muvaffakiyetlerini kendime maledip övünmek ne ayıp değil mi?

Sonra kocam ne mi yaptı? Ne yapacak, hiiiç!.. İlk basılışımda kocama «O adamla aramızda hiçbir şey yoktu!» diye yemin ettim. Kocam yemine inanır. «İyi ki tam zamanında yetişip baskın yapmışız karıcığım, yoksa namusum iki paralık olacaktı...» dedi. Ondan sonra mum oldu mum... Ne desem yapardı, bir dediğimi iki etmez. Gazetelerde «Bayan N. F.» diye şifrem çıktıkça ayaklarıma kapanır «Aman karıcığım, o eve gitme de ne istersen yap kendi evinde...» diye köpek gibi yalvarırdı.

Ne, seviyor muydum? Yok canım, artık bende sevgi filân kalmadı. Önceleri kocamı deli gibi saviyordum. Eşek herif bunu anlamadı. Her şeye katlanan, köpek gibi yalvaran bir koca hiç sevilir mi? Eskiden ben ona «Ne olur, dışarda içme! Gel evinde iç! İstersen arkadaşlarını da getir!» diye yalvarır, içki sofraları kurardım evde. Sonraları o bana «Karıcığım, dışarda kalma, evinde yap ne yaparsan... İstediğini getir eve!» diye yalvarmaya, kendi eliyle içki sofraları hazırlamaya başladı. Üstelik kıskançtı da... «Ne yaparsan yap, yeter ki benim haberim olsun... Benden saklı yapma!» diyordu. Bu da bir acaip kıskançlık işte... Benimkisi sevgi değildi canım, alışkanlık. Aile yuvamız bozulmasın diye ben de kendi evimde çalışmaya başladım. Kocamın da içi rahat etti. Alışmıştı. Avunmanın yolunu da bulmuştu: «Onlar sanki adam mı? İki para etmez, pis, sünepe sümsük herifler...» diyordu. Hattâ bana bile kaç kere «Çok zevksizsin, tuuu midene!..» derdi kızınca. Aklınca ben gene onu seviyordum, kalbim onundu. Arasıra azıtır da sözümü dinlemezse, gözü dışarda, başka kadında olursa, o zaman ondan üstün, genç biriside onu aldatırdım, hemen aile yuvasına dönerdi.

Senin halan da bizim evde çalışırdı. Tabiî... Evliydi. Kocasıyla beraber geldikleri bile olurdu, aile dostlarımızdı. Sonra ne oldu bilmiyorum, Ankara'ya gitmiş, orda ev açmış diye duydum, bir daha da görmedim. Halan çok iyi kadındır, ben onun çok iyiliklerini gördüm neme lâzım... Ah Betüş ah... Öyle göreceğim geldi ki... Seneler var görmedim... Ne olur, görürsen söyle, bana gelsin... Uzaktaysa bir mektup yazsın... Ah nasıl severim, anlatamam...

Bir Merterekzade İbrahim Bey vardı, onu bulsanız, o size Betüş'ün nerde olduğunu söyler, bilse bilse o bilir yerini... Betüş'e o zaman Tatlı Betül derlerdi, namı öyleydi, ne tatlı kadındı, ne tatlı... Dünya bu işte, bir zamanlar sosyetenin taptığı kadın bile unutuldu gitti... Gidiyor musun, neye acele ettin öyle... Güle güle... Mutlaka bir haber bekliyorum. Güle güle...

— Aman sesini çıkarma karıcığım, bu kelebek kısmı çok ürkek olur!

DAYAK DÜŞKÜNÜ MUTLU BİR ÇİFT

Buyrun efendim... Beni mi aradınız? Oturun rica ederim... Kim efendim? Betül Hanım mı? Kim acaba? Hiç hatırlamıyorum, hangi Betül? Bilemedim... Ben onunla şey mi? Allah Allah... Hiç böyle bir vaka hatırlamıyorum... Kim gönderdi dediniz?.. Haaa, evet evet... Siz, Müstesna Hanımefendi'yi söylüyorsunuz, hay Allah iyiliğinizi versin, şimdi anladım. Bildim efendim, tamam... Hıh, hıh, hıh!.. Çok eski bir iştir, ben tamamiyle unutmuştum vallahi...

(Arkası var)

MiLLETLER GüLüYOR

Hakaret!

Dâvetlilerden Madam Courvel, ev sahibi Mac Gregor'un yanına yaklaşır:

— Allahaısmarladık Mösyö, ben gidiyorum, der. Bir daha da evinize ayak basmıyacağım!. Karınız, bana etmedik hakareti bırakmadı.

— Aman Madam Courvel, bir yanlışlık olacak! Karım size ne dedi?...

— Bana... Karınız bana «Sokak karısı» dedi.

— Bak hele, bak hele! der Mac Gregor gayet üzgün, sevgili madam sakın üzülmeyin! Karım bu huyundan bir türlü vazgeçemedi. Orduyu bırakalı on sene olduğu halde, beni hâlâ «albayım» diye çağırır!...

* * *

Fark

Duval, yaradılıştan, telâşlı, kuşkulu bir insandı.

Bir gün arkadaşına:

— Anlıyamadığım bir şey var diyordu. İki kıza kur yaptım, ikisine de tıpatıp aynı, aşk dolu sözleri söyledim; Biri yüz verdi, öteki aldırmadı bile!...

— Hayat bu! dedi arkadaşı. Olağan işlerden meselâ: Sobayı yakmak için üfleriz, mumu söndürmek için de!!!...

Ne zaman?...

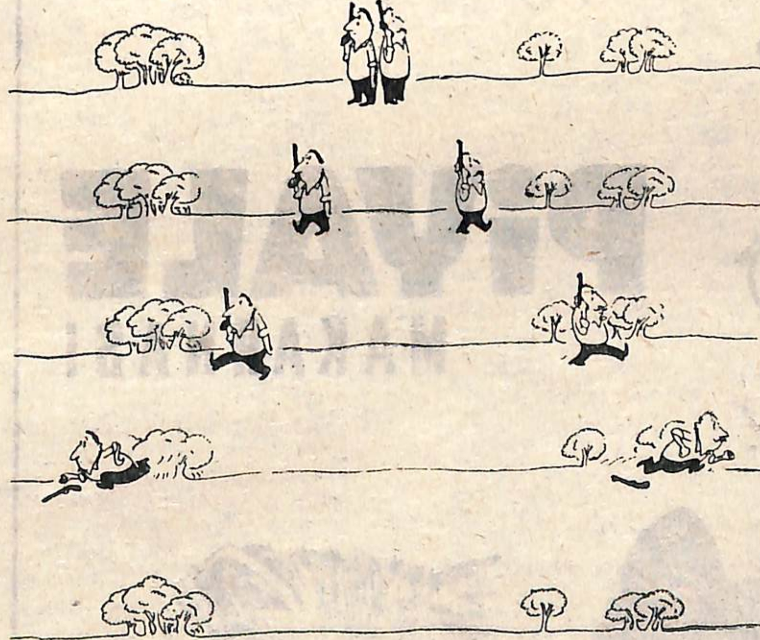
Küçük yaramaz, salona rüzkâr gibi girdi:

— Anne! Anne! dedi, Georges bahçede ablamı öpüyor...

— Bağırma öyle! Birkaç güne kadar evlenecekler...

Küçük yaramaz, salona rüzgâr gibi girdi:

— Peki! Öyleyse, hizmetçiyle babam ne zaman evlenecekler?...

Yazısız

— Kim demiş, Gustav para etmez diye?.. Bak polis, kellesini getirene beş milyon Frank verecek!

Büyük sürpriz!

Son senelerin şöhretli romancılarından, Leplume, büyük bir kitapçı dükkânında, hayranlarına son romanını imzalıyordu. Temiz pak giyinmiş, orta yaşlı, bir adam, Leplume'ün masasına yaklaştı, bir imza istedi. Bu iş olup bittikten sonra, iyi giyinmiş adam cebinden Leplume'ün ilk eserlerinden iki kitap daha çıkardı:

— Karım sizin romanlarınıza hayrandır üstad! Dedi, şu iki kitaba bir şeyler yazıp imzalarsanız çok memnun olurum, yarın karımın yaş günü, o'na bir sürpriz yapmak istiyorum.

Adamın sözleri, Leplume'ün çok hoşuna gitti, gülerek:

— Ya demek karınıza bu kitaplarla sürpriz yapacaksınız? Çok hoş doğrusu! dedi.

Adam da güldü:

— Tam bir sürpriz olacak mösyö! dedi. Kendisine kürk hediye edeceğimi sanıyor!...

Akıntı

Martin kan ter içinde, nehre doğru inen patikaya saptı: Koştu, koştu. İlerde bir balıkçı sakin sakin, elinde oltası, oturuyordu. Martin sordu:

— Birkaç dakika evvel burada bir kadın gördünüz mü?.

— Evet dedi balıkçı. Biraz evvel, burada kırmızı elbiseli biri vardı.

— Tamam o'dur!... Öyleyse uzakta olmamalı!...

— Zannederim, dedi balıkçı, bugün hiç akıntı yok!...

Ayakkabılar

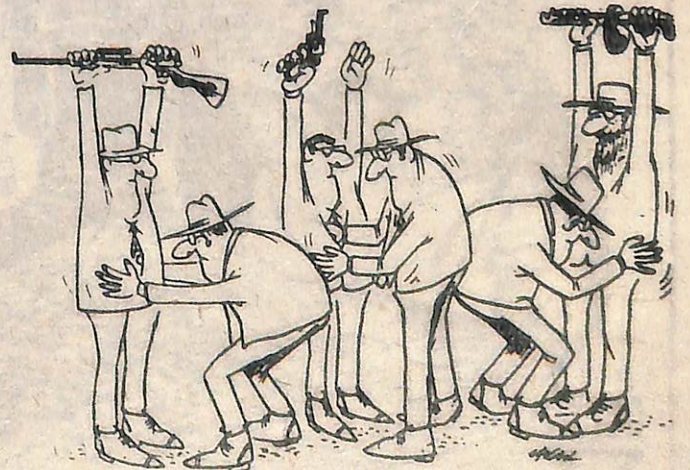
Glasgow'daki otellerden birinin müdürü, hizmetçiyi odanın birinin kapısının dibinde ayakkabı boyarken yakaladı, bir kenara çekti:

— Sana kaç kere söyledim, koridorda ayakkabı boyama! Halıları kirleteceksin diye!

— Biliyorum efendim, dedi hizmetçi, ama bunları aşağı indirmeme imkân yok!...

— Nasıl?...

— Müşteri onları bağlarından tutuyor!...

Teksasta silâh araması!

Hitler Yaşıyor

Çeviren:
Tomris SEÇGİR

NİHAYET Ruslar «En Uzun Gün» romanı yazarı Cornelius Ryan'a tarihî arşivlerini açtılar. Bu batılı tarihçinin doğuda yaptığı araştırmalar sonunda Adolf Hitler'in 1 Mayıs 1945'te Berlin'de intihar ettiği anlaşıldı.

Fakat biz başka bir hakikati açıklamayı uygun görüyoruz. Rusların zannettiği gibi Hitler ölmedi!... İntihar haberini izini kaybettirmek gayesiyle kendi çıkardı. Hitler şimdi Güney Kutbunda bulunuyor. Bu kıt'aya gelecek nesiller için büyük bir ehemmiyet taşıyan ilmî araştırmalar yapmağa gitti.

Hitler, o'nu cehenneme kadar bırakmıyacaklarına yemin eden üç kişi refakatinde Güney Kutbuna ayak bastığı anda kutup sâkinlerinin hemen 3 sıra halinde dizilmelerini emretti. Bu iş pek kolay olmadı çünkü kutup yaratıkları batı medeniyetinin şahane usullerinden bihaberdiler! İlk önce emri pek kolay anlayamadılar, ortalık karıştı. Eğer üç emir kulu olmasaydı Hitler belki de muvaffak olamıyacaktı. Sıralar tamam olunca, Hitler senelerce bütün ilmî kurumları büyüleyen o şahane nutuklarından birine başladı.

— Eskimolar! Size ta uzaklardan refah getirdim. Gayem sizleri bir esir gibi gözetmek değil, hepinizin haklarını korumaktır. Artık Versailles'in diktatörlüğüne son veriyorum. Sizlere medeniyet getirdim.

Ben gelmeden önce siz varlığınızı kabul ettiremiyen bir millettiniz şimdi ise tam aksi olacak bütün dünya sizlerden bahsedecek.

Sizlere dikenli teli balık kılçıkları ve fok yağından yapmasını öğreteceğim. Sık sık yıkanmayı belki seviyorsunuz ama bundan sonra yıkanmak yok!. Av seviyordunuz! Bundan sonra ya avlarsınız yoksa avlanırsınız?

Birbirinizi burunlarınızı sürterek değil sağ elinizi omuz hizasına kaldırarak selâmlıyacaksınız.

Sabah olduğunu size müjdeleyen martı sesleri yerine; artık zil sesini duyunca ayağa kalkacaksınız.

Burada uzun kış çalışma imkânlarını baltalıyor. Bundan sonra iki yılda bir kış olacak.

Çok müsamahakârım sizin tatilinizi de düşündüm. Bundan böyle pazar tatilleri ayda bir olacak. Görüyorsunuz hürsünüz istediğiniz gibi hareket edebilirsiniz. Burada on yıl sonra şahane bir Laponya doğacak, bütün dünya buradaki düzene hayran kalacak.

Bıyık bırakmak serbesttir!...

Hitler biran durdu, gözleri, ilerde karlar üzerinde yuvarlanan iki yaratığa takıldı. Siyah elbiseleri, beyaz kravatları hallerinin iyi olduğunu gösteriyordu. Hitler merakla bunların kim olduğunu sordu.

— Penguenler, dediler.

Profesör Hitler:

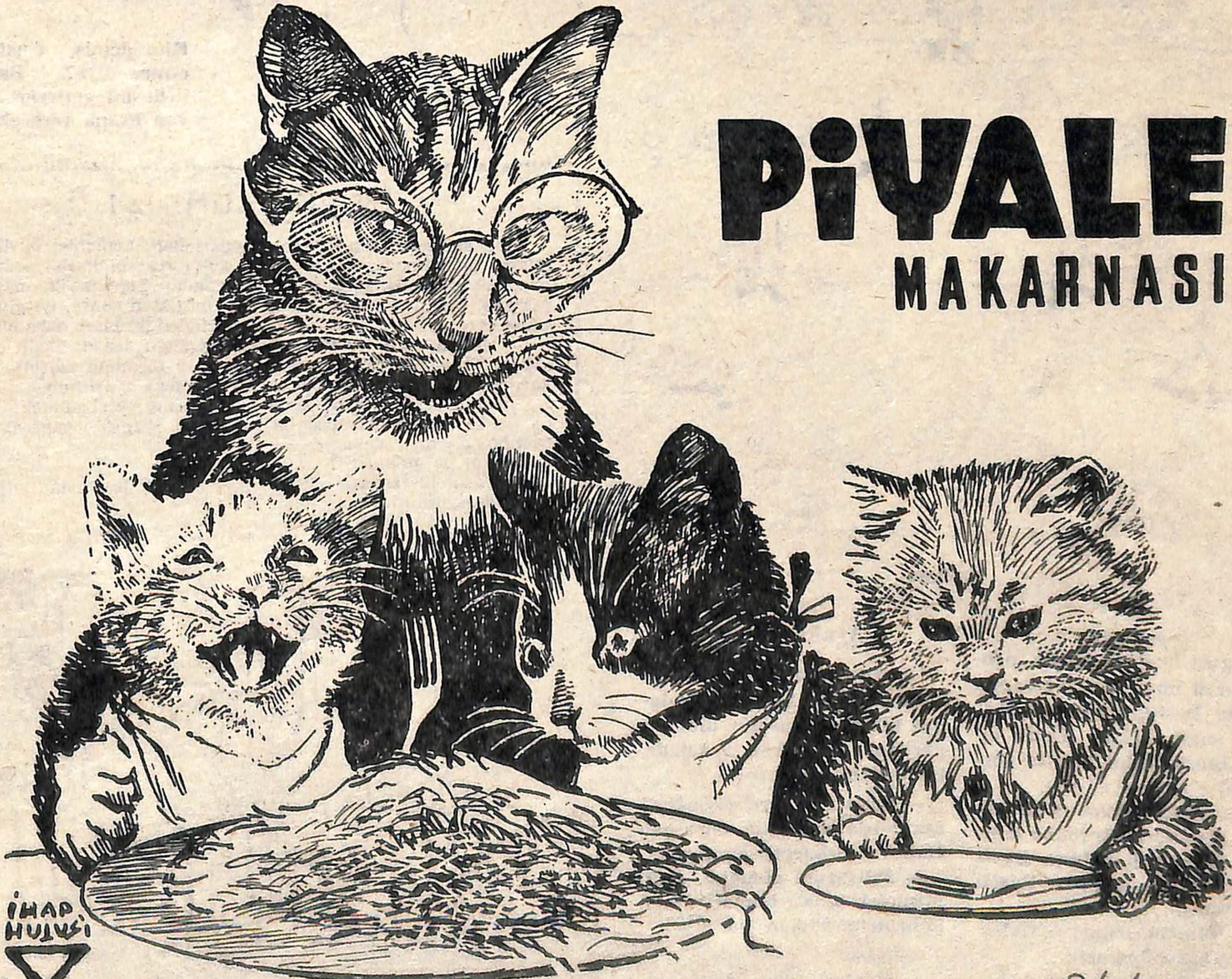
— Onları mahvedeceğim!

Diye haykırdı. Ve hemen penguenler için bir temerküz kampı yapılmasını, inatçılar için de özel fırınlar hazırlanmasını emretti.

Artık sıkı bir polis teşkilâtına da ihtiyaç vardı

Bu iş için halktan bir grup seçildi ve «SS Kimo» adını aldılar.

Duvarlara asılan afişler yeni bir Laponya hükûmetinin kurulduğunu müjdeliyordu...

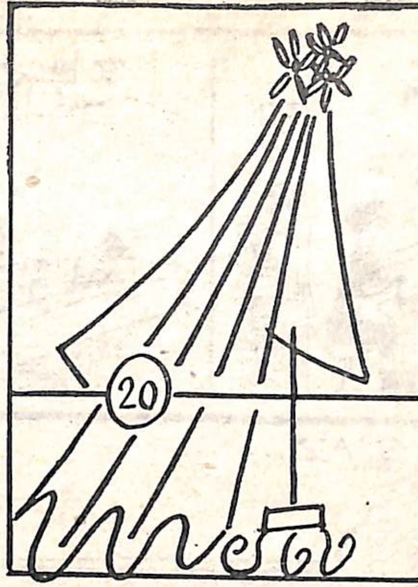

(Reklâmcılık: 1115—68)

SATILIK GELİN ESVABI

YAZAN - ADNAN TAHİR

ÇİZEN - TURHAN SELÇUK

BANA BAK DEDEKTİF BOZUNTUSU BAY KÜLTÜR... AĞZINDAN BİR LÂF KAÇIRDINSA MAHVOLURUZ...

KUSURA BAKMA ABİ AMA BAZI ÇOK KALIN KAFALI OLUYORSUN. KONUŞMANIN SONUNDA "İSMİNİZİ BAĞIŞLAR MISINIZ?" DEDİM. "NERMİN" DEDİ. HEPSİ BU KADAR.

SENİN YA AKLINDA ZORUN VAR YA DA UYKUNU ALAMAMIŞ OLACAKSIN. BELKİ DE SICAK BAŞINA VURMUŞTUR.

BANA BAKSANA SEN... NERMİN'İN SANA VERDİĞİ BU ADRES VAR YA?... PERİHAN DA AYNI ADRESTE OTURUYOR... ANLADIN MI ŞİMDİ HAYRETİMİN SEBEBİNİ ?

PERİHAN DEDİĞİN ŞU İZDİVACI GERİ KALAN KIZ DEĞİL Mİ?... NE ÇIKAR BUNDAN?... AYNI APARTIMANDA OTURUYORLAR DEMEKTİR.

TESADÜFÜN BU KADARI DA OLMAZ AMA KARDEŞİM... BU İŞTE BİR İŞ VAR.

BU SEFER BENİM SUÇUM YOK. HERCAİLİĞİN SONU BÖYLEDİR İŞTE. BU İŞTE BİR İŞ VARSA KABAHAT SENİN DEMEKTİR.

BU İŞİ EN KESTİRME YOLDAN HALLETMEM LÂZIM. ARAYAN OLURSA BİRAZDAN GELECEĞİM.

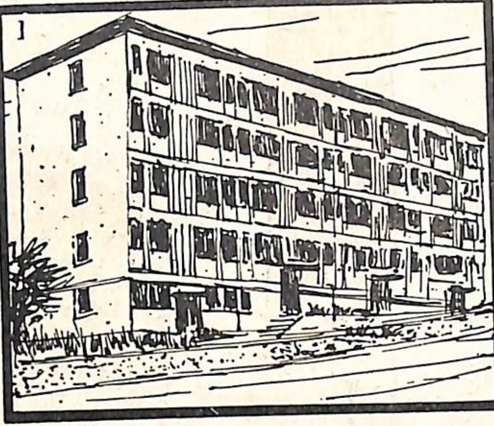
DEVAMI VAR

YAZISIZ...

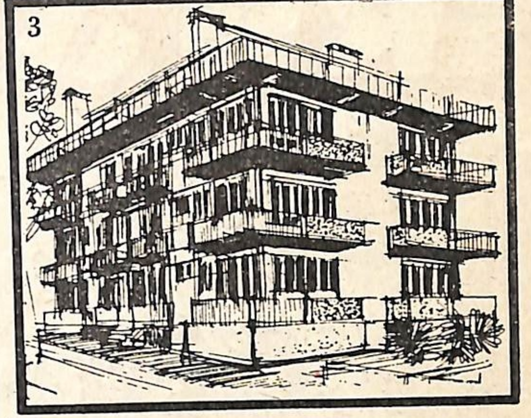
Dünya Karikatürleri

–KOCAM BİR DENİZ YOLCULUĞU YAPACAK. DOĞRU SÖYLEYİN, GEMİLERİNİZ SAĞLAM DEĞİLSE HAYAT SİGORTASINI ÇOĞALTAYIM!..

YAZISIZ...

İKRAMİYE APARTMANLARINDAN BAZILARI: 1 – ŞİŞLİ'DE, 2 – ETİLER'DE, 3 – CADDEBOSTAN'DA.

286

mutlu bir gelecek için...

PARALARINI DEVAMLI SURETTE
BANKAMIZDA BİRİKTİRENLER
KAZANMA ŞANSLARINI ARTTIRMIŞ,
BÖYLECE MUTLU GELECEKLERİNİ
HAZIRLAMIŞ OLURLAR.

1964 DE EN AZ **60** KİŞİYE BİRER
APARTMAN DAİRESİ VE AYRICA
10.000 KİŞİYE
2.600.000 LİRALIK
ÇEŞİTLİ PARA İKRAMİYELERİ

YAPI ve KREDİ BANKASI

(Reklâmcılık: 1288—69)

Akbaba

-ULAN VİCDANSIZ HERİF, BU SERİN HAVADA KIZCAĞIZI ÇIRÇIPLAK SOYMAKTAN KORK-MUYOR MUSUN?

-DOKTOR BEY, HALÂ HASTALIĞIMIN NE OLDUĞUNU ANLIYAMADINIZ MI?

-NE GARİP ŞEY POOOL... GEÇEN YAZ DA HEP BURAYA GELİNCE YORULUR, MOLA VERİRDİN!..